

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

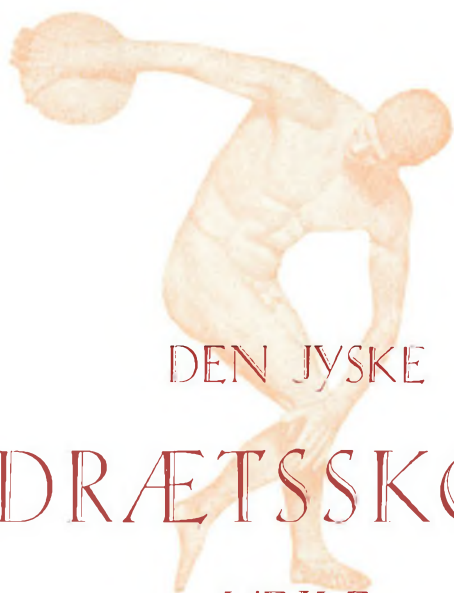
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

DEN JYSKE
IDRÆTSSKOLE
VEJLE

AARSSKRIFT 1952

Statens pædagogiske Studiesamling
København

AARSSKRIFT 1952

UDGIVET AF
DEN JYSKE IDRÆTSSKOLES ELEVFORENING

Konrad Jørgensens Bogtrykkeri, Kolding.

IKKE EET — MEN TO LIV

Vort århundrede præges mere end noget andet af store fremskridt, men absolut hovedsagelig — for ikke at sige udelukkende — på materielle områder. Med den retning udviklingen har taget, kan det med rimelighed påstås, at det i de nærmest følgende år stadig vil fortsætte ad denne vej.

Men — som Jakob Knudsen siger i sin roman »Fremskridt«, »fremskridt i ydre forstand skal man være varsom med, man forrykkes så let i sin naturgrund, man bliver rodløs, affekteret, man svæver.«

Dette kunne Jakob Knudsen se i sin tid, dog gælder det om muligt mere i vor tid.

Mange af vor tids store personligheder har fremholdt det samme, men det kan ikke siges ofte nok, fordi vi her står overfor et forhold af afgørende betydning for mennesket.

Nutidsmenneskets uheldige tendenser: materiel selvoptagethed, rodløshed, nervøse lidelser og meget mere, som så hyppigt påpeges, har bl. a. deres årsag i, at man har siddet dette og lignende varskoer overhørige.

Den overfladiskhed, som bliver mere og mere fremherskende og præger den enkeltes livsopfattelse, vidner om det.

Mennesket af i dag ønsker at leve en sorgløs tilværelse og tror at gøre dette ved at leve som overflademenneske, men det tager grundigt fejl, hvilket skal påpeges i det følgende.

All for få spekulerer i dag dybere over tilværelsen og danner sig en virkelig selvstændig livsopfattelse eller livsanskuelse. Det er så fristende at følge strømmen og lade hverdagens genvordigheder have nok i sit. Skal man imidlertid finde ind til et virkeligt indhold i tilværelsen, må

man gøre op med sig selv en gang imellem og finde meningen med og i livet.

Ganske vist er dette langt fra så enkelt, som det er sagt eller skrevet, men blot forsøget derpå vil bringe den enkelte et langt skridt i den rigtige retning.

Først må det klarlægges, at man lever ikke eet, men to liv — et ydre og et indre.

Ingen kan undgå at mærke dem begge, selv om der all for hyppigt er tale om, at man udelukkende koncentrerer sig om det ydre, — bl. a. fordi det er det, man opfatter gennem sanserne, — det er det, der tilsyneladende forløder tilværelsen, og som med sine genvordigheder uvilkårligt trænger sig på i hverdagen. I de stille stunder, når der er tid til at fordøje indtrykkene, kan alle dog mærke, at der er andet og mere.

At der »bor« noget i det indre, som lever med i alt, hvad man foretager sig, kræver ingen forklaring. Spørgsmålet er bare, om der tages noget hensyn til det, og om man lader det komme til udtryk.

Enhver har ladet sig beruse af glæde og lykke, har frydet sig over skønhedsindtryk, har mærket noget gro frem i sig og meget andet. Er dette blot et udslag af, at man føler det behageligt omkring sig, at sanserne tilfredsstilles? — — — Nej, det er andet og mere. I sådanne øjeblikke er der harmoni mellem det ydre og det indre liv, i sådanne øjeblikke sker der noget positivt i mennesket.

Dermed være ikke sagt, at dette er alt, at det dækker det indre liv — såvel som det ydre, men det fortæller, at der også sker noget på andre områder end det rent ydre.

I virkeligheden er det sådan, at de to liv kan leves uafhængigt af hinanden, hvilket i vore dage tilsyneladende meget hyppigt sker, men med det ydre alene bliver man ingen helhed — ingen personlighed. Det er dog sådanne, der trænges til. Det er dem, der skal bære kulturarven videre og sikre den rette udvikling og de rigtige fremskridt i tiden, som kommer.

Den virkelige frihed, frigjorthed og det frisind, som

der til stadighed tales meget om, opnås kun og sikres kun, såfremt det enkelte menneske evner at skabe harmoni mellem de to liv. Desværre eksisterer disse begreber for flertallet som oftest kun i det ydre liv — dog er det også der kun et fåtal, som kan skilte med dem.

Ligeledes evner en del mennesker at skjule meget af deres indre og tilsyneladende udstråle de nævnte begreber, men de bliver i så tilfælde intetsigende, det bliver skal uden kerne. Nej, disse begreber kommer af og bunder i det, der lever i os, de giver sig blot udtryk gennem det ydre.

Af den grund kan det fastslås, at sammenspillet mellem begge liv på sådanne, og iøvrigt alle andre områder, er alt-afgørende. Således bekræftes det, at overalt, hvor mennesker skal være sig selv, må der være harmoni mellem det ydre og det indre. — — —

Når store menneskers levnedsløb skildres, går det stadig igen, at de levede et rigt liv, men da er det jo aldrig det ydre liv, der tænkes på, det er udelukkende det indre. Disse mennesker har haft indhold i tilværelsen, men noget sådant skabes ikke af materielle goder, det er helt baseret på åndelige goder, som det står enhver frit for at nyde godt af.

Desværre har ordet ånd i vore dage en lidt uheldig klang i manges øren, først og fremmest på grund af det uhåndgribelige og vanskeligheden ved at definere ordet. Antagelig er det også af den grund, at åndelige goder ligger ret uudnyttede hen. Men når disse har haft afgørende betydning for de, som virkelig har udrettet noget i denne tilværelse, har de selvfølgelig betydning for os alle og kan i afgørende grad bidrage til, at hver enkelt bliver mere betydningsfuld som menneske. Det burde derfor være enkelt at forstå, at det at møde de åndelige goder i så stor udstrækning som muligt vil hjælpe mennesker til at få indhold i tilværelsen, til at leve et rigere indre liv, der igen betinger et rigere ydre.

Uanset, hvad man er interesseret i, vejen må gå gennem førstnævnte.

Når man til daglig ser, hvordan mennesker lader den

ydre tilværelses genvordigheder gå dem på, ja, mange gange ødelægge alt for dem, kan man ikke lade være med at tænke på andre, som har haft de største ydre problemer at tumle med, men alligevel har evnet at leve et rigt liv — baseret på det indre. Tænk blot på flere af de største digtere, filosoffer m. fl., som levede under usle sociale kår, sygdom og nød plagede dem daglig, men de bevarede humør og arbejdsevne til det sidste. Eller tænk på en far og mor, der ofrede alt for deres børn og påtog sig de største besværligheder med godt humør for deres skyld. Vi bør drage lære — ikke blot imponeres — af sådanne mennesker.

Gennem mødet med disse personligheder bliver man overbevist om, at vejen til de før omtalte begreber — den virkelige frihed, frigjorthed og det virkelige frisind, — samt mange andre på linje med dem — går gennem det rige indre liv, og udelukkende gennem dette. Kun gennem forståelsen af det, vil den enkelte evne at skabe de ydre forudsætninger, som iøvrigt alt for mange har stirret sig blind på som de eneste saliggørende.

Når dette er fastslået, er der ganske givet mange, der vil sige: »Ja, det lyder jo meget godt, men hvordan opnår jeg dette?«

På baggrund af menneskenes individuelle forudsætninger gives ingen universalregel, men her som overalt i tilværelsen bør man begynde fra neden for så at vokse sig større og stærkere, med andre ord begynde i de små forhold.

Derfor vil det, som nu i flæng nævnes, måske ikke have bud til alle, men flertallet finder sandsynligvis eet eller andet iblandt, som der kan drages lære af.

Mellem de mere almene ting, der kan og bør nævnes, er der:

Først og fremmest må man vise vilje til at være ærlig og oprigtig overfor sig selv. Det lyder mærkværdigt for nogle, men forholdet er det simple, at man meget ofte ikke er det. Hvor mange lader altid deres tanker og følelser

komme virkelig til udtryk i handlinger og væremåde? — — Meget få. Da er det ikke alene andre, man er uærlig overfor, men også sig selv, — — da bryder man harmonien mellem det ydre og det indre liv.

Dernæst må man tage sine handlinger op til revision. Er de altid i overensstemmelse med vor retsopfattelse — begrundet i vort livssyn. Her brydes harmonien gang på gang.

Yderligere bør nævnes det, man lader komme til udtryk. Er vore fremførte synspunkter altid i overensstemmelse med vor indre overbevisning? — — Umiddelbart betragtet vil de fleste sikkert svare ja, men forholdet er det, at man her har sådanne ting som egoisme og lignende at være på vagt overfor, hvorfor det, man mener er ens indre overbevisning, i virkeligheden er noget andet. Harmonien mellem det ydre og det indre liv bliver påny ødelagt.

Meget kunne nævnes endnu, men opgaven er kun at sætte tanker i sving, idet der — som før nævnt — altid vil være individuelle hensyn at tage. Nogle er nået et stykke i den rigtige retning, andre skal begynde forfra, medfødte evner og anlæg kan også spille ind.

Det, der skal gøres opmærksom på, er, at der er så uendelig meget, som man mange gange ikke tænker på, men som griber ind i og er bestemmende for det indre liv.

For at antyde, at der er endnu flere sider at vise hensyn, kan nævnes omgangen med opbyggelig litteratur, med alt, der giver belærende og berigende oplevelser og indtryk, f. eks. kunst, mødet med naturen, omgang med de rette mennesker o. s. v.

Det religiøse er ikke berørt hidtil, men er det, som i egentligste forstand er bestemmende for det indre liv og beriger det. Uden at komme ind på nogen diskussion af dette, skal blot fastslås, at menneskets religiøse opfattelse er det egentlige grundlag for en livsanskuelse. Man kan tilhøre en hvilken som helst religiøs sekt, kalde sig fritænker, eller hvad man vil, grundlaget for livsanskuelsen ligger her.

Med hensyn til det meget yndede at kalde sig fritænkere — den populære opfattelse af denne benævnelse, så er der ingen, der er det; ethvert menneske har noget, det tror på, ellers kan det simpelthen ikke eksistere. Spørgsmålet er blot, hvad man tør kalde dette. Selvopholdelsesdriften hviler i denne tro, det gør også livsanskuelsen og dermed det indre liv.

Endelig, for at vende tilbage til den tidligere citerede udtalelse af Jakob Knudsen — man forrykkes i sin naturgrund, bliver rodløs, affekteret, man svæver. Dette vil jo kort udtrykt sige: ikke at være sig selv. Et såre alment udtryk i vore dage, selvom det måske ikke altid bruges i sin videste betydning. Vil man sammenholde det med emnet her, er det netop dette, at der ikke er harmoni mellem det ydre og det indre.

Personligheden — det virkelig »store«, skabende menneske — ejer en evne, som vi alle i større eller mindre udstrækning besidder, nemlig: intuitionen. Hvis denne skal sammenholdes med dette emne, er der ingen tvivl om, at den aldrig nogensinde vil komme til virkelig udfoldelse hos mennesker, der ikke lever et rigt indre liv.

Hos vore digtere finder de tanker, der er berørt her, intet sted bedre udtryk end i Hostrups: »De unges Sang«, der netop fortæller meget af det samme — i sagens natur på en noget anden måde.

Dvæl engang rigtigt ved indholdet i denne — ikke mindst tredje vers, der har været den egentlige inspiration til denne artikel.

Vi ved det godt, vi lidet ved,
og højere vi stunder,
men vil ej rive himlen ned,
kun bygge fast derunder;
vi la'r os ej af dagens vé
vort gode håb betage,
og aldrig friste til at se
på livet som en plage.

Tage Søgård.

PÅ FÆRØERNE 5 UGER SOM INSTRUKTØR I HÅNDBOLD OG FRI IDRÆT

Jeg må med skam indrømme, at min viden om Færøerne altid har været meget begrænset, men også, at min interesse for og mit ønske om at lære disse små, danske øer ude i det store Atlanterhav at kende, har været meget stor.

Dette længe nærede ønske syntes at skulle gå i opfyldelse, da jeg i slutningen af 1951 fra formanden for det færøske idrætsforbund, Martin Holm, fik en indbydelse til at give instruktion i håndbold og fri idræt samt vise film i Thorshavn og evt. bygder.

Jeg tog imod indbydelsen med så stor glæde, at jeg tilbød at gøre arbejdet gratis mod fri rejse og ophold.

I slutningen af juli rejste jeg fra København med det noget forældede færøskib »Tjaldur« og var meget bæret over at komme til at gøre turen sammen med statsminister Erik Eriksen (der også er fynbo) og flere nordiske rigsdagsmænd, der var indbudt til at være til stede ved 100 årsdagen for lagtingets genoprettelse. Det var forøvrigt en fornøjelse at se, hvorledes vor statsminister kunne gå rundt og hygge sig med passagererne.

Vi ankom til Færøerne efter en noget stormfuld rejse, hvor jeg til almindelig morskab for passagererne en dag ved frokostbordet, da der kom en uventet styrtsø, ganske ufrivilligt vendte benene i vejret og væltede bagover med stol, tallerken, flere slags sild og pålæg over mig.

Den almindelige vejrberetning fra Færøerne lyder på tåge, regn og blæst, og den stemte nogenlunde overens med

vort første indtryk. Modtagelsen på havnen, med et udmærket, lokalt orkester, der spillede de nordiske nationalhymner, var meget stilfuld.

Det vi skulle opleve de følgende to dage var vel nok den største nationale folkefest, der har været afholdt på Færøerne i mange år. »Olaidagen«, som denne dag for laglingets genoprettelse kaldes, bliver årligt fejret under storstilede og festlige former. På havnen, på gader og veje er der sort af festklædte færinger, mange i farvestrålende nationaldragter.

Særlig kvindernes nationaldragter overgås ikke af nogen i farve og skønhed, rigt prydet med gamle sølvsmykker.

Der er 6000 indbyggere i Thorshavn og 30.000 ialt på øerne, men det synes her, som samtlige 17 beboede øers indvånere havde nedlagt arbejdet for at stævne til fest.

Om bord på min værts, dr. N. P. Holms, motorbåd havde vi lejlighed til på nært hold at følge dagens første kappesstrid, der bestod i roning over 2000 m i 4—6—8—10 årers, ægte, færøiske fiskerbåde. Nogle dejlige, lette både, som de bruges og har været brugt i flere hundrede år til færøisk fiskeri.

Der var start med skud og opløb med kanonsalut, og der blev roet af både mænd og kvinder med en kraft og energi, som man kun finder tilsvarende ved olympiader. Hver større bygd havde sine hold med, i reglen 5—6 både i hvert løb, og det manglede ikke på begejstrede tilråb og opmuntringer fra de mange motorbåde, der fulgte roerne fra start til mål. Et dundrende hurra blev udbragt for vinderen.

»Hvor længe har disse folk trænet til denne anstrengende roning?« spurgte jeg Martin Holm.

»Hele livet,« lød det korte svar.

Fra havnen gik turen til fodboldbanen, der ligger godt i læ for vinden lige uden for Thorshavn. Enhver dansk fodboldspiller ville undre sig over, at der kan spilles bold på en jordbane, men sikken en mandedyst, der her blev

leveret af øernes to stærkeste hold. Man må i sandhed sige, at færingerne har vikingeblood i årene. Blødsødenhed er et ukendt begreb, og både hurtighed og snilde var til stede i rigt mål. Blev der blot afset lidt mere tid til teknik og specialtræning, kunne de hamle op med de bedste danske hold. Tilskuere i stort tal, 4—5000, lever med i slagets gang, som vi kender det fra svenske landskampe.

Hver bygd har sit fodboldhold, hvis der da er 11 mand, og de spiller turnering med samme begejstring som vi herhjemme. Mærkelig magt denne runde kugle har over mænd og drenge verden over.

Heroppe trodser man vejret og passer sin træning, måske knap så systematisk, men man har heller ikke råd til dyre trænere. Det er ikke mange dage om året, at solen når ned gennem den regntunge tåge, og Atlanterhavet sender til stadighed sin vand- og saltmættede luft ind over de forrevne klippeøer og vanskeliggør dyrkelsen af grøntsager og træer. Når blæsten er stærkest, må man gå 45° foroverbøjet for at komme frem, i værste fald tvinges man til at søge tilflugt på jorden for ikke at blæse væk.

Men når solen på enkelte stille dage når at sende sine varmende stråler ned til de dybe fjorde og sunde, så stråler de smaragdgrønne tavler af frodigt græs langs fjorden og elven omkap med bygdens træhuse, der er malet i rødt, gult og grønt.

Tro ikke, at den færøiske natur er blottet for skønhed! Den findes i rigt og stort mål — storslået i blæst — farvestrålende i vindstille.

Færøerne er resterne af en vulkansk bjergkæde, der strakte sig fra Skotland til Grønland. I tidens løb har bjergkæden sænket sig, og tilbage ligger nu 26 øer. Ismasserne, der drev ned over Færøerne, har slidt på deres blødere dele og givet dem den form, de har nu, mens Atlanterhavet til stadighed har pisket og udhulet øerne med sin udstrakte, enorme flade og kraft.

Efter dagens sportsbegivenheder blev der om aftenen festet med dans i to sale. Færødans i den ene og engelsk

dans i den anden. Til færøddansen synges gamle kæmpeviser og kvad, den forreste i kæden leder den taktfaste sang, der ofte er på 50—100 vers.

Efter at befolkningen havde hvilet ud et par dage, kunne jeg begynde min undervisning. Da august som regel danner slutningen på sæsonen, var jeg noget betænkelig med hensyn til tilslutningen, men blev glædelig overrasket.

Efter 2½ ugers arbejde med håndboldpigerne, der spillede enestående godt, — så godt, at de fuldt ud stod mål med et mesterrækkehold fra håndboldforbundet, skulle den færøiske finale spilles. Mine Thorshavnpiger vandt 6—1, og jeg må indrømme, at det var en veritabel mandedyst, hvor kvindens ellers blide natur blev afløst af et meget håndfast greb på tingene. En stor del af ungdommen og mange ældre slutter op om arbejdet, og der kan let samles 1000—1500 betalende tilskuere, noget vi ikke kender herhjemme i de små byer.

Håndboldbanen var fra naturens hånd plan og bestod af rødligt tuf. Trods flere fald forekom hudafskrabninger ikke.

Herrerne, som jeg underviste de sidste par uger, var ikke forholdsvis så gode som pigerne, men eet gjaldt for dem alle: de var lærenemme og villige, og de kunne holde ud i op til 1½ time.

Når man sjældent ser første klasses håndbold, kniber det med at få de finere ting frem. En af pigerne, Sara, havde været på det danske landshold, og hendes spil havde præget de andre piger og hævet dem op i et plan, der lå langt over de øvrige holds.

Hen mod slutningen ledede jeg et dommerkursus i håndbold med deltagere fra flere bygder. Her var mødt 20 deltagere, og jeg sluttede med eksamen og forevisning af en håndboldfilm, som De danske Gymnastikforeninger havde stillet til disposition.

En week-end sejlede jeg til Sand med en meget lille motorbåd, der villigt lod sig og passagererne mishandle på det frygteligste. Det er ikke blide forhold, der bydes vore

færøske landsmænd, og jeg tør påstå, at jeg efter endt sejlads havde konstateret, hvad samtlige, undtagne og et par danske lystfiskere undtaget, havde fået til morgenmad. Efter en biltur ad dårlige veje, langs dybe afgrunde og bratte stigninger i en ældgammel vogn og med livet i hænderne, kom jeg til Sand. En tyk støvregn, der gennemblødte alle fra yderst til inderst, silede ned, og det tegnede ikke godt for min instruktion. Vi måtte ty til skolestuen, hvor ca. 20 små færøpiger lyttede interesseret i fulde to timer.

Søndag kl. 4 skulle vi spille, men vejret var stadig det samme. Min vært, Kjartan Henze, tog mig trods vejret på en herlig tur i fjældene, og vi sluttede på håndboldbanen, der lå lunt i dalen, men med en vandpyt, der strakte sig fra mål til mål på midten af banen. Ingen var mødt, det regnede og blæste, men min vært må have haft tillid til sine piger. »Der kommer de!« udbrød han pludselig og pegede mod bygden, og ned imod os fra alle kanter kom de unge piger løbende. Jeg tænkte: »Hvordan skal det gå med de 2 bolde i blæst og regn og 20 unge piger?« Men de næste to timer blev en af mine bedste oplevelser på en håndboldbane, det er den mest lydhøre forsamling af små 14—18 årige piger, jeg har mødt. Deres øjne strålede af iver, når de lyttede, og jeg tror aldrig, jeg har lært en flok så meget på så kort tid.

Hjemme i Hóyvík tre km udenfor Thorshavn, hvor jeg boede, fik jeg en eftermiddag besøg af to af mine håndboldpiger til hest. Den ene havde en ekstra hest med i en line. »Vil De med ud at ride?« lød det. Jeg kikkede på den lille færøhest og trak lidt på det, da jeg absolut ikke er nogen rytter, men da turen skulle gå over fjældene til Kirkjubø, det mest historiske sted på øerne, hvor vi skulle besøge selve kongshonden, slog jeg til.

Jeg besteg den lille hest, som jeg i de følgende to timer skulle se at få et samarbejde i gang med.

Det blev en herlig tur lige op over fjældet, langs dybe slugter og stejle klippeafsætter. Veje fandtes ikke, og ofte

red vi så langt ude, at vi kunne se 100 m ned i dybet. Nu og da, når det blev for stejlt, og vi kom for læt ved afgrunden, måtte vi stå af for ikke at trætte hestene.

Da vi nåede højderyggen, åbnede der sig en strålende udsigt over de omkringliggende øer og Atlanterhavet, der den dag med sin endeløse flade lå spejlblank og stille og for en gangs skyld lod solens stråler kaste lange skygger af øernes toppede formationer ned på sig. Den gamle bispegård, hvor kongsbonden nu boede, var oprindelig øernes kulturcentrum.

Her finder vi nordens første universitet, idet præsterne på Færøerne i mange år fik deres uddannelse her. Blandt disse finder man den senere norske kong Sverre, som var en meget lærd mand. Ved siden af bispegården ligger den aldrig fuldførte gotiske kirke bygget af bisp Erland i 1269—1308.

Det lyder romantisk stort at blive kaldt kongsbonde, men kongsbønderne ejer også ca. halvdelen af jorden på Færøerne, og gårdene er i livsvarigt fæste med arveret for slægten. Imidlertid er det et slidsomt arbejde at drive landbrug, da kun ganske små arealer helt nede ved kysten kan anvendes til græs. På resten af kongsbondens jord, flere tusinde tønder land, går fårene og nipper til sparsomt græs, lyng og lave planter, og her må de klare sig hele året. Det er ikke uden grund, at færingerne mindes det gamle ord: »Herren mildne luften for de klippede får.«

I kongsgården står en statue af Jóannes Patursson, som i 1903 udgav en bog »Færøsk politik«, der blev en slags katekismus for den nationale politik, og i 1906 opstod selvstyrepartiet.

På hjemturen red vi ad vejen, og hesten og jeg var efterhånden blevet venner, da jeg havde lært at følge dens korte fodslag.

Morgenen efter vil altid stå for mig som toppunktet af ømhed.

Jeg må ikke glemme idrætten, som gik over al forventning, klima og årstid taget i betragtning. Selve pladsen var

på størrelse med en håndholdbane med samme belægning som de øvrige sportspladser. Første aften mødte der otte mand og efter 4 uger med 4 timers ugentlig træning kunne jeg slutte med tyve deltagere. Vejret havde været os gunstigt, og da aftenerne er lyse, kom vi samtlige øvelser igennem i teori og praksis, således at der skulle være et grundlag at arbejde videre på til foråret. Svend Aage Thomsens film om idræt blev vist et par gange og blev modtaget med stor begejstring.

De, der deltog i idrætten, var næsten alle dygtige, og hvis der fortsættes med flid og energi, kan de hurtigt nå så langt, at der kan komme et samarbejde i gang mellem Island, Norge og Danmark.

August måned er grindefangstens måned, og der gik da også grindebud, mens jeg var der, men desværre i en anden fjord.

Når der er grind i sigte kaster man alt bort og iler hjem efter sine redskaber for at være med i fangsten, der denne gang var på 450 stk. På f. eks. Suderø deles fangsten på gammel vis efter ligedelingsprincip, d. v. s. alle på øen får lige meget. Om aftenen går den færøske kædedans, og man kan høre de taktfaste toner fra den dansende skare ud i efterårsnatten.

Det sidste par dage tog jeg på tur med »Tjaldur« til Waag og Trangisvaag.

I Waag fulgtes jeg med en af byens lærere til et mindesmærke over forliste færøske fiskerbåde. En cementplade med skibets navn og årstal for ulykken var alt, man så på højen, men der var mange plader, også flere med samme årstal. Vi stod længe stille. Læreren fik tårer i øjnene. »Se nu det skib der,« sagde han; »inden det drog ud, kom fædrene op for at tage afsked med deres børn. Det var sidste gang. Jeg havde nu 20 børn uden en far.«

En ydmyg erkendelse af naturens overmagt har modnet færingens sind. Han er tavs og indadvendt.

Forholdet til Danmark er ikke helt, som det burde være. Man føler det på flere måder. Fra gammel tid har der sik-

kert ikke været grund til større kærlighed til Danmark, men konservatisme og overdreven, national stolthed burde i vor tid afløses af en mere international indstilling. Man har undertiden en ubehagelig fornemmelse af, at færingers, selv om de taler udmærket dansk, helst undgår dette sprog. Hele det danske folk har i skrift, tale og radio en absolut venlig indstilling overfor Færøerne. Lad os håbe, at denne indstilling må blive gengældt, så vi sammen kan nynne med på vore nationalsange.

Viggo Søndergård.

EFTER OLYMPIADEN

Olympiaden var vel, for alle idrætsinteresserede, sommerens store begivenhed, og jeg vil i det følgende komme med nogle tanker i tilknytning til den.

Lad os engang se på olympiaden — lige langt fra de, som mener, at Danmarks ære og internationale prestige står på spil, og de, der mener, at det bør være den sidste olympiade, Danmark deltager i, fordi den er med til at ødelægge den folkelige idræt. Begge yderpunkter er efter min mening forkerte. Danmarks ære står ikke på spil. Vi lever lige lykkeligt, hvadenten vore deltagere bliver nr. et, eller de bliver placerede længere nede på ranglisten. Det centrale er, om olympiaden har en positiv mission.

Finland stod som indbyder. Intet land var nærmere til det. Finland skulle have haft olympiade i 1940; vi ved alle, hvorfor det ikke blev til noget. Finland har i de mellemliggende 12 år haft krig, delvis besættelse, tvangsforflytning af hundredtusinder med alle de problemer, der knytter sig dertil, samt en kæmpeerstatning til Sovjetunionen at slås med. (Denne erstatnings sidste rate blev betalt dette efterår). Vi forstår, at det var en stor opgave for det lille fattige Finland at arrangere denne olympiade, men opgaven blev løst fuldt ud.

Der var på forhånd talt meget om de vanskeligheder, man ville komme ud for, når øst og vest skulle mødes i Helsingfors. Alle bekymringer svandt. Unge fra begge lejre gik arm i arm, var gode venner og lærte af hinanden; og de få protester, der kom, var ikke inspireret af politisk mening, men skyldtes misforståelser af anden art.

Unge fra hele verden mødtes i fredelig og fair kappelstrid, og alene det er en ting, vi må glæde os over. Der er steder nok, hvor det går på livet løs for at løse problemer, der måske ikke ville forekomme, om ungdommen havde rigere muligheder for at lære hinanden at kende som mennesker.

Amatører og professionelle mødte hinanden. Der er ikke grund til at skjule det. Det er et skridt bort fra olympiadens ide; vi billiger det ikke, men i praksis er det umuligt at holde vejen klar her, hvis man ikke fra højeste sted i de forskellige lande holder klare linier, og det vil næppe ske i de lande, hvor idrætten er blevet et politisk våben udadtil og et middel for de herskende partier indadtil.

Spørgsmålet er så, om dette forhold trækker så meget ned, at vi for dets skyld samtidig må sige nej til det positive, som olympiaden giver.

Jeg mener nej. For spørgsmålet er, om ikke professionalisme giver bagslag. Vandt f. eks de efter vores mening professionelle russiske fodboldspillere, som for få år siden spredte skræk i fodboldlande som England og Sverige? Nej. For bortset fra de lande, hvor idrætten er blikfang for partierne, har den professionelle idræt ikke råd til at skabe en folkeidræt. De kan købe dygtige idrætsfolk, men erfaringer, bl. a. fra Italien, viser, at bredden kommer til at mangle, og uden bredde i idrætten kommer den professionelle idræt før eller senere til kort.

Danmarks indsats svarede ikke helt til de forventninger, mange havde stillet. Men det er mit indtryk, at man vurderede i forhold til den strålende indsats i 1948 og ikke havde lagt mærke til den store udvikling, som er sket i mange af de lande, der af gode grunde ikke var med i London.

Vi har ingen grund til skuffelse. Det blev ganske vist ikke vore fejrede idrætsstjerner inden for svømning og roning, der hentede medaljerne i havn, men tildels ukendte

folk. Al ære og respekt for Ragnhild Hveger, der var med igen, men er det ikke et bevis på svaghed i dansk svømning, at vi ikke har talenter, der for alvor kan true Ragnhild Hveger, som jo dog var i sit livs form for 12--14 år siden? Hvor er fornyelsen blevet af? Kunne vi med rimelighed forlange, at Ragnhild Hveger skulle kunne klare sig i den hårde konkurrence?

Det var ukendte folk, der fik Dannebrog til tops. Folk, som man ikke rigtig havde regnet med. Og hvor var det godt. Hvilken herlig udfordring til stjernedyrkelse og professionalisme, da de tre Frederiksværkroere som de første fik Dannebrog til tops. Finn Haunstoft og Palle Rasch, der klarede til guld, havde haft det største besvær med at komme med til olympiaden. Gunnar Nielsen viste, at han på sin distance var i klasse med verdens fineste løbere. (Mon han ikke bliver årets fund?) Men størst var Lis Hartel. Hun repræsenterer det i idrætten, som får én til at tro på dens værdi: viljen til ikke at give op og viljen til at sejre, også i hverdagen.

Olympiaderne bør fortsætte. Unge fra hele verden bør have andre steder end slagmarkerne, hvor de kan mødes til kappestrid. Vi må så gøre, hvad der står i vor magt for at få olympiaderne så nær den olympiske ide som muligt.

Olympiaden er ikke et mål for dansk idræt. Det er et mål for de enkelte, der har nået toppen. Og dansk idræt skal ikke tilrettelægges med henblik på olympiaden; vi må ikke tillade hel- eller halvprofessionalisme for at stå stærkere til en kommende olympiade. Idrætten skal stedse være en folkebevægelse på frivillighedens grund, hvor alle, uanset små eller store evner, har lige ret til at være med og til at blive behandlet ens.

Men både den dygtige og nybegynderen må have et mål at se hen til. Derfor har det folkelige idrætsstævne og olympiaden hver på sin måde berettigelse, og jeg tror ikke, at dansk idræt er tjent med at tage konkurrencemulighederne væk for de unge, der er i toppen.

Men er idrættens og olympiadens ide og mål ikke sagt
klarest i Seedorff Pedersens sang til de danske gymnastik-
piger i Helsingfors?

Så vandrer vi i fællig
den danske idræts vej.
Vi træner os til striden —
vi ved, den er en leg.
Men mellem os og verden
skal legen bygge bro:
Ved den skal bånd befæstes
og folkevenskab gro.

Thormod Petersen.

OM OPVISNINGER

Dette er skrevet til de af vore sommerpiger, som er i fuld gang med et gymnastikhold og allerede nu arbejder med den traditionelle opvisning for øje.

Både leder og gymnaster vil gerne med til den fest, en opvisning skal være. Den skulle gerne virke ansporende i det daglige træningsarbejde, men det er ikke altid, man på forhånd har tænkt på det store arbejde, der må ligge bagved.

I har her på skolen fået føling med det gennem vort samlede træningsarbejde og i forberedelsen til jeres små opvisninger.

Allerede først på vinteren melder det spørgsmål sig: hvornår skal vi have opvisning? Holdet, man arbejder med, er måske lidet gymnastisk dygtigt, og man forudser et meget stort stykke arbejde, men opvisningen er uundgåelig, og det bedst mulige resultat skal opnås. Altså er der ikke andet at gøre end at lave en egnet timeplan og prøve den, og da sker der let noget, som ikke er heldigt.

Gymnasterne bliver udsat for at terpe samme plan igen-gang efter gang, og det skal være en meget dygtig delingsfører, der kan undgå, at stemningen i salen før eller senere bliver lidt mat.

Tiden er kort, alt det, delingsføreren gerne vil prøve, forny og forfriske sig selv og gymnasterne med, bliver der alt for lidt tid til.

Man forfalder let til, ved valget af timeplan, at lægge øvelser ind, der ikke har nogen større gymnastisk værdi. De ser godt ud og er forholdsvis lette at lære eleverne. Følgen bliver ofte, at gymnasterne ikke får den kraftige, alsidige gymnastik, de har krav på.

Vi er efterhånden blevet forvante med at se god gymnastik. Vi har set mange elitehold og ved, de har måttet gennemgå en lang og krævende træning, før de kom så vidt. I iveren efter at vise noget, der gerne skulle være på højde med dette, kommer lederen let til at ofre alt for megen tid på

opvisningsøvelser. Terperi — om og om igen — irritationsmomenter spiller ind, og glæden ved at gøre gymnastik forsvinder.

Hvis man ensidigt har trænet gymnasterne med opvisningsprogrammet, og en træningsaften siger: »Nu kan det være nok, nu bruger vi denne time til virkelig kraftig motionsgymnastik,« er det min erfaring, at følgen bliver en stærk ømhed, hvilket viser, at de gymnaster, man mente skulle være i træning, slet ikke er det.

Hvorledes kan vi undgå dette, og kan vi samtidig med, at vi træner med opvisningsprogrammet, give vore gymnaster en virkelig alsidig og god gymnastisk behandling?

Det kan vi, og må jeg give jer nogle råd.

Før en gymnast kan lære svære sammensatte øvelser, må hun være gennemtrænet, være stærk og smidig. Er der så noget mere naturligt, end at bruge den første del af vinteren til øvelser, der tager sigte på at oparbejde styrke og smidighed. Gode ribbeøvelser, gang og løbeøvelser til styrkelse af benene, forside-øvelser i rygliggende, kraftlige krops- og holdningsøvelser o. s. v.

Men læg allerede fra starten enkelte øvelser fra opvisningsplanen ind, således at gymnasterne kan blive fortrolige med den. Så vil alt gå meget lettere, når man senere på vinteren går helt ind for opvisningen.

Det er givet, at på den måde bliver gymnastikken mere afvekslende og giver større glæde for udøverne og lederne.

Mange steder er det desværre således, at man ikke kan nøjes med opvisning om foråret, men vil have en før jul, efter kun 2—3 måneders træningstid.

Kun, hvis man har et elitehold, man har arbejdet med gennem flere år, kan det forsvares, men ideelt er det ikke.

En kommende opvisning kan virke ansporende, men er ikke gymnastikkens mål, det må det daglige, gode og trofaste arbejde i gymnastiksalen være. Lad os så blot møde opvisningen velforberedt og nyde glæden, når den er vel overstået, i bevidstheden om, at man har ydet sit bedste.

God arbejdslyst! Glædelig jul, godt nytår.

Gerda Høgdall.

Kære gamle elever!

Et solhverv.

Kortere og kortere synes årene, meget venter på at blive gjort.

Ideer, tanker og planer dukker frem, myldrer i hjernen, — kæmper for at blive realiteter, men langt fra alle bliver det.

Der er så meget, man gerne vil have udrettet, mens man

lever, og går man helt ind for dette, bliver livet let et hektisk jag.

Det er som en lavine, der ruller.

Er dette så livet — den rette måde at leve på?

Menneskene er jo meget forskellige. Nogle finder fuld tilfredsstillelse gennem et dagligt arbejde, der giver rolige vilkår og dagligt brød, andre kæmper hele livet for ideer, tanker, stadig bedre levevilkår, forbedret økonomi o. s. v.

Hvem er lykkeligst? — Svært at sige. — Lykken findes alle vegne.

Harmoni i omgangen med familie, venner og mennesker, man er i daglig berøring med, betyder uendelig meget for een. I første række må man dog se at finde harmonien i sit eget sind.

Jeg har engang imellem talt om betydningen af at have en hobby, en yndlingsbeskæftigelse i fritiden.

Mange mennesker kan ikke i det daglige arbejde finde udløsning for deres virketrang, fordi der ikke gives nogen mulighed for det i et rutinearbejde. For dem kan en hobby give livet indhold.

Selv for mennesker, der har et interessant job og kan lide det, kan en hobby være en åndelig og fysisk rekreation.

Et eksempel gælder mig selv. Før krigen var jeg »vejmand«. Et interessant arbejde, som jeg kunne lide. Idrætten blev min hobby. Den gav afløb for ubrugte kræfter og førte til et nøje studium af idrættens inderste væsen, — en hobby med ubegrænsede muligheder.

Nu er idrætten blevet mit arbejde, interessant og dejligt. Det førte dog et administrativt arbejde med sig, der til tider kunne give og stadig giver psykisk træthed, som ikke må gå ud over undervisningen og harmonien i skolefamilien.

Men jeg har en hobby — og den holder mig frisk. I kender den — foto og film — jeg har kunnet glæde andre med den, og den giver udløsning for skabertrangen, der bor i mig.

Jeg ville gerne kunne bruge denne trang til at fuldføre denne lille skole, skabe det ideelle hjem for idrætten. Men

jeg har gennem årene løbet panden mod en mur så mange gange, at det en overgang gav hovedpine og sløvede tanken.

Stærkere kræfter må vælte muren eller gøre den svagere, og så går jeg igen ind for sagen med friske kræfter.

Vinterens rolige arbejdsforhold gav gode resultater.

Sydslesvigere, nordmænd, finner, fynboer, sjællændere og københavnere dannede et godt vinterhold, som vi havde en herlig tid sammen med.

Vi blev som en stor familie, hyggede os sammen, tog del i hinandens sorger og glæder, og i arbejdet fandt vi et indhold, der gjorde opholdet til et minde for livet.

I vinterens løb var jeg som sædvanlig ude ved flere delingsførermøder. Alle steder traf jeg gamle elever i arbejde, og gensynet er altid lige hjerteligt. Film- og foredragsaftener ude omkring blev der også tid til. Ved disse besluttede jeg mig til: aldrig at forsømme at gøre propaganda for at få unge til at tage på højskole. Ganske kort

prøvede jeg at fortælle, hvad et sådant ophold kunne give, og appellerede til alle, der havde været på højskole, om at gøre andre delagtige i de oplevelser, de har haft. Jeg bad om deres medvirken, fordi jeg aldrig har hørt om nogen, der har fortrudt den tid og de penge, de har ofret, men tværtimod siger, at de aldrig ville undvære det ophold, der gav dem oplevelser for livet.

Dette lyser ud af vore elever, når vi møder dem ude omkring, eller når de, som det ofte sker, kommer her på besøg. Jeg vil sent glemme den aften, gamle elever, samlede til møde i København, stod i kø ved telefonen, og deres glade stemmer lød til os her på skolen.

Noget sådant lægger nyt ved til bålet.

Men tilbage til vinterskolen.

Dagligliv på Idrætsskolen.

Rask Nielsen, Hagelsø og Preben Hafstrøm fra Folk og Værn glædede os med deres gode foredrag. Herning Gymnastikforening og Vejle Idrætsforening var vore gæster ved hyggelige sammenkomster.

Sydslesvigske idrætsmænd og norske brigadesoldater på danmarksbesøg var oplivende momenter.

Vi havde en god fastelavnsfest, liv og humør, dejligt vejr, godt gør det at se ungdommen more sig på en smuk måde. Store forberedelser var gjort, og vellykket blev den.

Chr. Jacobsen, elev 46—47, havde været på en længere jordrejse med ophold i Canada, USA, Tahiti og Australien. Han kom og glædede os med sine dejlige farvelysbilleder og fortælling om alt det, han havde oplevet.

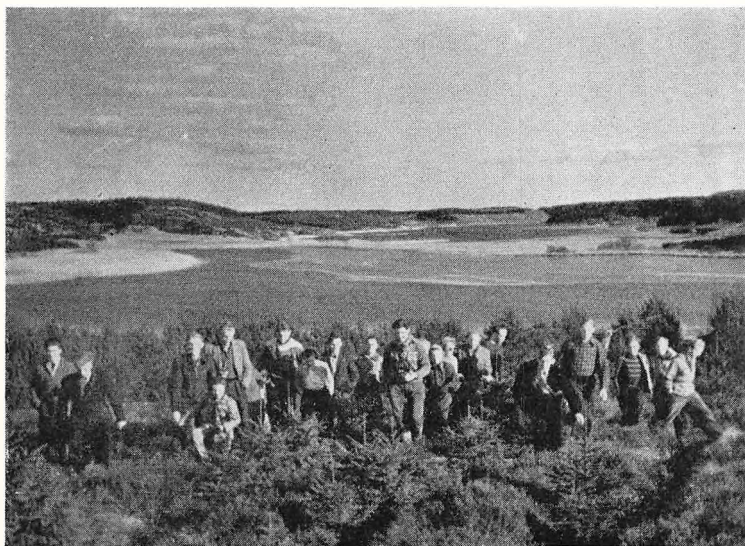
Vore mange gode besøg hos elskværdige Vejlevirksomheder og på biblioteket må heller ikke glemmes.

Sverre Strandlie og Sigvald Helgestad, de to norske hammerkastere, opholdt sig her et stykke tid og forberedte sig til sommeren. Strandlie tænkte vel specielt på olympiaden, hvor det gav en hæderlig 5. plads, senere satte han ny verdensrekord med 61,25 m.

Hvil ved Rorbæk sø.

Træturen — Rorbæk sø i baggrunden.

En film om hammerkast blev til ved dette besøg, optaget på en ny måde, der vækker interesse overalt, også i udlandet.

Den sne, der faldt under det finske landsholds besøg, hænmede stærkt vore idrætsmærkeprøver. Sne måtte fjernes, is måtte optøes, det var ikke let. Vore løb måtte vi ud på landevejen med, på steder, hvor der ikke var for mange driver, men det gik altsammen.

Et møde med sjælden skøn dansk natur fik vi tilsidst ved udflugten til Jyllands højbjerg ved Skjernåen og Gudenåens kilder og traveturen om Rørbæk sø.

Desuden vil jeg gerne nævne, at vi sidst i marts havde en hyggelig afslutning med et motionshold af Vejle-borgere, der vinteren igennem ved en ugentlig aften havde fornøjet og gavnet sig selv og os med energisk arbejde i gymnastiksalen og hygge i badstuen bagefter.

Så var vinterskolen slut.

— — —

Forår med en skovbund, hvid af anemoner — sommerpiger, der kom, da bøgen sprang ud, var optakten til årets travleste tid.

Vi kunne have undt vore sommerpiger bedre vejr. Solbrændte blev de, men hvert lille fattigt solstref blev også udnyttet.

Trods den våde og solfattige sommer gik alt sin vante gang. Humøret var altid lige godt, og dygtigere hold har vi vel aldrig haft.

Jeg er forundret over, at det fortsat er muligt at gøre elevmødet til en oplevelse for os, de nye og de gamle elever.

Forventningen er stor, det ved vi, og det smitter sommerpigerne og får dem til at yde det utrolige.

Stemningen kommer straks i glæden over at være sammen. Programmet er velkendt fra år til år. Det kan ikke være det, der trækker de »gamle« til, selv om de ved, at vi hvert år med små overraskelser prøver at forny os.

Søgård havde et stort arbejde med indstuderingen af »Aprilsnarrene«, og med vore flinke skuespillere gik det muntre stykke let og kvikt over scenen. Jeg tror aldrig, vi har set så god komedie, hvilket der også var almindelig enighed om.

Det blev mødets højdepunkt, men også Søgårds foredrag, idrætten, badstuen, pigernes opvisning i gymnastik, og sidst men ikke mindst folkedansen, fremført med smittende glæde, fremkaldte stort bifald.

Vore små elevmødetraditioner: aftensang på skihopbakken, snak om fælles minder til langt ud på natten, afsluttende midsommerbål, er altsammen noget, der er med til at styrke det sammenhold, der præger alle fra »den jyske«.

Den kærlighed, I viser jeres skole, lægges der mærke til. Ikke mindst elevmødets gæster, der på forskellig måde har tilknytning til skolen og gør os en glæde ved at komme, har udtalt, at særlig dette træk gør, at de gerne møder år efter år.

Atter var vi inviteret ud til små opvisninger. I Hjortsvang spillede vi håndbold og viste gymnastik ved en sportsfest og fik en fin kritik. Det samme var tilfældet efter gymnastikopvisningen på Vingsted Stadion, hvor vi tog

Friluftsteatret i Jels.

revanche for den, ydre forhold gjorde mindre vellykket sidste år.

Den største oplevelse for pigerne var den dejlige tur til Jels, hvor vi fik lov at vise resultatet af sommerens arbejde på et ualmindelig kønt og til formålet velegnet friluftsteater.

Vi havde i år arbejdet mere indgående med gang og løb og viste det i et særligt afsnit i slutningen af opvisningerne. Overalt vakte det stor interesse og beundring.

Vore småture til Vejle med besøg på virksomheder, aftenturen med håndboldkamp i Daugård og efterfølgende stort kaffebord hos Toves forældre var gode, men turen over brunkulslejerne, Herning, Knudsens Have, Ringkøbing og Hvide Sande med bad i salte, kolde bølger og munter leg i klitterne var den store oplevelse.

Vi fik på denne tur vist vore norske, østrigske og islandske elever, hvor forskellig det danske landskab er fra hjemlandenes bjerge. Navnlig klitterne og Vesterhavet i storm gjorde et dybt indtryk.

Små glæder i det daglige arbejde: Kursister underholdt

os nogle lørdage, Herdis Olsen og hendes dygtige, friske piger var et glædeligt bekendtskab, hvad enten de optrådte med gymnastik, dansede eller sang for os.

Alt for hurtigt gik sommeren, og snart var det tid at tage afsked. Men vi ved, der bliver et gensyn, og det trøster os.

Hvert år berettes i årsskriftet om alle de gamle elever, der rejser til udlandet. Derfor skal også fortælles, at vi kommer lidt ud. I juni måned var jeg i Norge som lærer for Norges Idrætsforbund på et lederkursus i Elverum. Senere en lyntur i bil til Oslo med besøg hos idrætsvenner i Sverige. Dernæst en tur til Hamborg, og endelig holdt Ingrid og jeg i september en lille ferie på Bornholm som erstatning for en olympiaderejse.

Der blev også tid til små trip rundt i vort eget land. Her kunne vi have børnene med og sammen med dem glæde os over alle de skønheder, vort land er så rigt på, og som mange flere burde få øjnene op for. Lidt farvefilm, jeg tog, skal I se og glædes over ved lejlighed.

Knud var ude på den helt store rejse gennem Tyskland,

Svejts, Italien og Østrig. Han tog mange fine lysbilleder, som I ligeledes skal få at se til sommer.

Søggård var af D. B. U. udsendt som instruktør til Syd-slesvig, hvor han virkede hele april måned.

Søndergaard var på Færøerne og som sædvanlig på Capri. Så vi gør, hvad vi kan, for at holde trit med jer.

Det glædede os at overvære vore pigers fine resultater ved danmarksmesterskaberne i fri idræt. Lige søde og naturlige var de, trods rekorder og gode placeringer.

Nu er vi igang med vor tiende vinterskole, med et godt lille hold, og flere kommer på vort tre måneders kursus til januar.

Tak for jeres mange hilsener, budskaber om forlovelser, giftermål og andre lykkelige begivenheder.

Glædelig jul og godt nytår!

Bjarne, Birte, Ingrid og Svend Aage Thomsen.

ELEVMOÐE

Lørdag den 27. juni fra middag til mandag morgen den 29. juni. Som sædvanlig har vi idrætstøj med, endvidere sengetøj for overnatning, da man ikke kan påregne at låne tæpper på skolen.

Indmeld jer i god tid, senest den 20. juni.

Vi håber på god tilslutning.

Svend Aage Thomsen.

Et par dage før sidste årsskrift kom jer i hænde modtog vi den sørgelige meddelelse, at vor gode ven og kammerat fra vinterskolen 1948—49, Werner Bartlefsen fra Sydslesvig, var omkommet ved en mineulykke i Vesttyskland — på sin 24årige fødselsdag, d. 6. decbr. 1951.

Werner kunne vi alle lide, hans livsglæde og gode humør samt ikke mindst hans store evner som skuespiller satte sit præg på og berigede denne vinterskole. Han var den type, der ville noget; kun sørgeligt, at døden så tidligt indhentede ham.

Æret være hans minde!

SKOLENS KURSUSVIRKSOMHED

Det var med bange anelser, vi så 1952 i møde. 1948 gav færre kursus, og hvorledes ville det gå, når nu de olympiske lege igen skulle finde sted.

Der var dog ingen grund til ængstelse; vort lille jubilæumsår, det tiende, blev et rekordår, både med hensyn til kursus og deltagere.

Gamle kendinge møder trofast op, og stadig kommer der nye til. Feriemånederne er overbelastede, men heldigvis bliver årets øvrige måneder bedre og bedre benyttede.

Der er dog langt igen, inden der bliver jævn belægning på skolen. Vi sætter vor lid til den nye ferieordning, der måske kan medvirke til, at man ønsker at ofre de 8 dages ferie udenfor sommersæsonen til et kursus.

Vi er selvfølgelig glade for den fremgang, der bevislig er, og burde måske skamme os, når vi ikke er helt tilfredse.

Men sagen er, at vi mærker dyrtiden, og vore indtjeningsmuligheder følger ikke med. Idrætsfolket har sta-

dig for få penge at arbejde med, og selv om vi ved, man gerne ville betale os rigeligere, må der spares overalt.

Også vi må spare, vi gør det gerne, undtagen på renlighed og god forplejning, de ting skal være i orden.

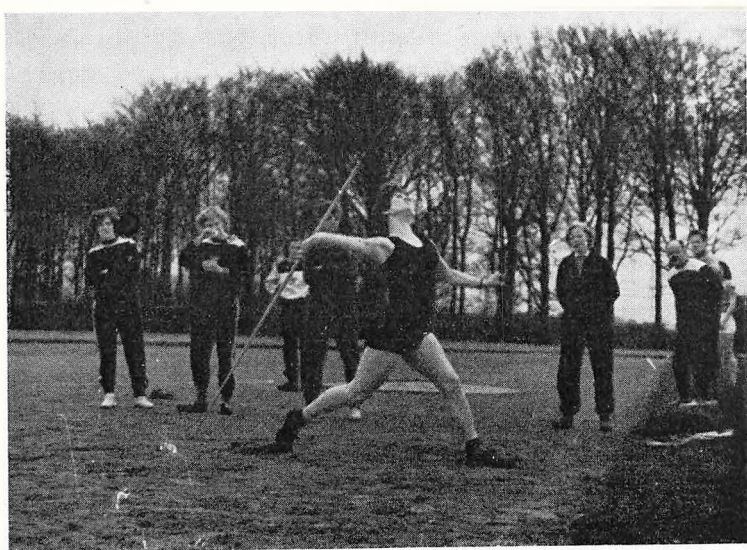
Højskolerne har vanskelige tider. Det gælder vel mest økonomien, men der har før været krisetider og vanskeligheder, som er blevet overvundne.

Vi tror på fremtiden for vor lille skole og bygger denne tro på idrættens hjælp til idrættens egen skole.

Dansk Idræts-Forbunds formand, landsretssagfører Leo Frederiksen, fremlagde ved forbundets møder i eftersommeren forslag om hjælp til skolen i dens nuværende situation.

Det blev vedtaget, og det for os mest glædelige var, at udtalelserne, der ved disse lejligheder faldt, viste en så positiv indstilling overfor skolen og vort arbejde, at vi med stor fortrøstning ser fremtiden i møde.

— — —
Først i januar lagde vi for med Dansk Atletik Forbunds olympiadetræning. Det var de jyske og fynske olympiade-

kandidater, der var her for at få råd og vejledning med hensyn til opbygningen af deres træning. Som chefinstruktør havde de Dansk Athletik Forbunds nye instruktør Veikko Rinne. D. A. F.s instruktionsudvalg og formanden for kvindeudvalget fulgte med stor interesse arbejdet.

Midt i januar afholdt Dansk Idræts Forbund et week-end-kursus for ungdomsledere. Dette kursus blev ledet af gymnastikinspektør Poul Jørgensen, overlærerne Aage Feldt, P. W. Degner og K. K. Hansen samt dr. med. Ove Bøje. Det blev lige så vellykket som sidste år, og alle tog herfra med nye impulser til arbejdet hjemme i foreningerne.

Januar bød også på et nyt bekendtskab. Dansk Ishockey Union holdt et week-end-kursus for deres instruktører. Kursuset blev ledet af Knud Tønsberg og Børge Hamann. Der var is på vor lille skovsø, og deltagerne måtte tage til takke med den og gymnastiksalen. Det var vellykkede dage og velgørende at se en af vejret forfordelt idrætsgren klare sig fint trods ugunstige levevilkår.

Midt i februar kom Dansk Athletik Forbunds olympiadeltagere igen til week-end-kursus.

Først i marts havde De danske Gymnastikforeningers håndboldudvalg et forhandlingsmøde. Dette lededes på frisk og inciterende måde af Ingemann Kvist. De mange forhandlinger og diskussioner var gode. Der blev talt ud om sagerne, og vi kan fuldtud tiltræde, hvad en af deltagerne skrev, »det var et fagligt og sagligt godt håndboldmøde«.

Sidst i marts måned havde vi i lighed med tidligere år besøg af Herning Gymnastikforening, der gav de flittige medlemmer en week-end-tur som opmuntring for godt dagligt arbejde. Vi ser gerne disse friske og dygtige unge mennesker igen.

Den sidste uge i marts var reserveret de finske fodboldlandsholdsspillere. De skulle herved for at komme i så god træning som vel muligt af hensyn til den forestående olympiade. De regnede med at finde de bedste forhold her, sol, varme og fine baner. Da deltagerne ankom, kørte de

stadion rundt og så den store grønne plæne, som de nu skulle boltre sig på i de næste otte dage; humøret var højt.

Det var imidlertid ikke tilfældet næste morgen, hvor de måtte tro sig hensat til hjemlandets barske vinter. I nat-

Snerydning.

tens løb var der nemlig faldet ca. 40 cm sne, dejligt så det ud, men det var absolut uvelkomment. Dog gik alle mand straks igang med at rydde banen, så den blev til at spille på, hvorefter de med en fantastisk sisu gik igang med træningen. Et godt udbytte må det grundige træningsarbejde have givet. Ganske vist gik det ikke så godt i den olympiske turnering, men en første plads i den norske jubilæums-turnering med sejr over Sverige er et fint resultat.

Den første uge i april havde vi et lille hold døde idrætsfolk på instruktionskursus. De var dygtige og ihærdige, og vi håber ikke, det bliver sidste gang, vi får lejlighed til at se dem.

Påsken forløb efter sædvane med stor travlhed. Dansk Athletik Forbund havde samlet alle sine olympiade-kandidater til den sidste afpudsning, men desværre kom jo ikke alle med til Finland. Der er dog ingen tvivl om, at de to week-end-kursus og det afsluttende kursus i påsken har været til gavn for dansk atletik. Veikko Rinne skal også nævnes i denne forbindelse, idet han har en stor andel i de resultater, der opnåedes. Han er en mand, der forstår at sætte gang i sine folk, og det er det, der skal til for at opnå gode resultater. Det er gode dage, vi har haft med atletik-folkene i år, det skyldes ikke mindst D. A. F.s instruktionsudvalg med W. Bech og Vita Hansen i spidsen, der aktivt gik foran i arbejdet.

Dansk Orienterings-Forbund havde god tilslutning til deres kursus. Forbundsformanden Olaf Andersen var leder med sin kone og Arvid Nielsen som fortræffelige medhjælpere. Orienterere og påsken hører sammen her på skolen, og sådan skulle det også gerne vedblive ud i fremtiden.

Det var en dejlig påske med ønskevej, sol og varme.

Vore mange kursister tog afsted 2. påskedag samtidig med, at vi begyndte vort årlige aprilkursus, vort hidtil største.

Deltagerne var funktionærer fra landets fængselsafdelinger samt sydslesvigere, nordmænd og »civile« danskere.

Aprilkursus.

Vi er Direktoratet for Fængselsvæsenet stor tak skyldig for den store indsats med at få deres folk på skolen i disse 14 dage. Alle fik en grundig gennemgang af gymnastik, håndbold, fri idræt samt idrætsmærkearbejde. Flere af deltagerne var »andetårs« elever og havde gjort erfaringer i et års aktivt arbejde. For dem var udbyttet måske størst, og fornøjeligt for os er det at se kendte ansigter.

I dagene 17.—20. april afholdt De danske Gymnastikforeninger et kursus i fri idræt og håndbold for instruktører. Ingemann Kvist skulle have været leder, men blev forhindret, i stedet tog Carl Madsen sig beredvilligt af ledelsen, samtidig med at han passede håndboldinstruktionen. Gymnastikinspektør Poul Jørgensen tog sig af fri idræt, og deltagerne høstede stor gavn af hans viden på dette felt. — Endvidere medvirkede som foredragsholdere kaptajn I. Eriksen og lærer N. Ringgaard. Mange interessante ting kom frem og blev debatteret i forbindelse med foredragene.

D. d. G.s formand Karsten Gundersen var, som på for-

D. D. G.s idræts- og håndboldledere.

rige kursus, tilstede og medvirkede på sin udmærkede måde til et godt forløb. Vi tror, disse kursus vil sætte gode spor i foreningerne, og der er udtalt ønske om, at de bliver årligt tilbagevendende.

Den sidste week-end i april måned afholdt Vejle Amts Gymnastikforeninger for sjette gang sit årlige håndbold-dommerkursus med Viggo Søndergaard som leder. Aage Højer og Knud Thomassen var et par hårde censorer, men det skal der til, for at få de bedste dommere.

Så havde vi lige et lille pusterum, inden vi igen fik invasion. Det var i st. bededagsferien, hvor vi havde det hidtil største antal kursister, nemlig 133. De fleste var håndbold- og idrætsledere fra Ringkøbing amt. Vi havde tre dejlige dage med dem, og vi håber, de har fået mange nye impulser med hjem til det daglige arbejde.

Vi vil gerne takke Ringkøbing amt for det gode initiativ, de her har taget, og ønsker dem velkommen igen.

Samtidig havde Dansk Håndboldforbund fællestrening for 30 af deres bedste spillere, med henblik på verdens-

St. Bededags-gæster.

mesterskaberne i Svejs og opvisningskampen mod Sverige under olympiaden. Af de 30 mand blev der udtaget 15.

Landsholdsaspiranter.

Disse 15 kom igen i pinsen for at få den sidste afpudsning under ledelse af rigstræner Aksel Pedersen. Under de to fællestræningskursus var udtagelseskomiteen tilstede. Det har stor betydning, at repræsentanter for de forskellige forbund kommer og tilser det arbejde, der bliver lagt for dagen, og for ledere og kursister er det en stor opmuntring.

Den sidste uge før elevmødet fik vi i år stort rykind af »Dudderne«, fru Bidstrups gymnastikinstitut, der var her sjette år i træk. Flere af deltagerne har været med fra starten, og såvel dem som de nye håber vi at se mange år endnu.

Vejret var ikke allerbedst, men turen til fru Bidstrups hus ved Viborg og turen til Esbjerg, Fanø, Ribe, Skibelund krat, Askov og over Kolding hjem vil sikkert stå for de fleste som et godt minde om de otte dejlige dage.

I ugen efter elevmødet havde vi som sædvanlig kursus for gamle sommer elever. Vi havde i år lagt det i ugen efter elevmødet og fik ikke større tilslutning end tidligere. De, der kom her, fik en fornøjelig og lærerig uge ud af det, sammen med Edith Kofoed og Gerda Høgdall.

De gamle elever fra elevmødet var ikke taget afsted, før et nyt hold kursister ankom. Det var fodboldgutter fra bold-

Norsk og dansk ungdom.

klubben »Skjold« i Drammen, som var her på deres anden træningslejr under ledelse af vor gamle elev Karl-Olav Dahlbak. Lederne af fodboldafdelingen, Alf Poulsen, Rolf Hansen og Per Wøllo, var ham gode medhjælpere, der forstod at holde orden og disciplin. Udbyttet af opholdet var for deltagerne over al forventning, og det blev en lærerig og vellykket tur.

Så rykkede J. B. U. ind med sine begynderkursus i fodbold. Det var tiende år, dette kursus afholdtes, og som sædvanlig var det de bedste lærerkræfter, der var stillet til rådighed i dette jubilæumsår. Vi havde lejlighed til at stifte bekendtskab med to nye instruktører, Arnold Jensen fra H. I. K. og E. Wallin fra Akademisk Boldklub. Disse to var de vordende instruktører meget glade for.

De to efterfølgende kursus var Dansk Boldspil Unions fortsættelseskursus. Det var som de to forrige kursus udvidet fra 3 til 4 dage, hvilket var en god disposition fra ledelsens side, da man jo så fik bedre tid til at gennemgå det nødvendige stof.

Lærerkræfterne på de to kursus var de gamle kendinge Egon Thon, Niels Thomsen og Ejnar Jensen.

Under alle kursus havde vi besøg af Sofus Nielsen, der viste fodbold-instruktionsfilm og i det hele var medvirkende til, at alt forløb på bedste måde.

Som på de tidligere kursus havde vi her seks hold drenge. I år kom de fra Nykøbing Mors, Aalborg Chang, Boldklubben B. 1913 Odense, Kolding Idrætsforening, Horsens forenede Sportsklubber og Hobro Idrætsforening. Disse drenge bliver stillet til rådighed for de vordende instruktører. Til Trods for, at drengene måtte finde sig i at blive herset med, har det uden tvivl været lærerige og fornøjelige dage for dem.

På samme tid havde Dansk Amatør Bokse-Union sendt seks af sine bedste bokkere herover til olympiadetræning. Bokserne havde trænet med stor energi hjemme i klubberne, og de skulle nu have finpudset formen under ledelse af chefinstruktør Jens Christensen. Det må siges at være

lykkedes, for alle bokserne var i tip-top form, da de rejste fra skolen. Der er, synes vi, god grund til at takke Jens Christensen for det store arbejde, han gjorde her.

I den sidste del af juli måned rykkede Dansk Arbejder Idræts Forbund ind med deres instruktionskursus i håndbold for piger. Det var anden gang dette kursus afholdtes, og det blev som sædvanlig ledet af de to dygtige idrætsledere Charles Hjorth og Henry Nielsen.

På dette kursus havde vi et hold piger fra Ringsted og Slagelse. Gudrun Hjorth og fru Pedersen fra Slagelse tog sig moderligt af pigerne, når der skulle lægges et plaster eller varmt omslag på, trøstes for små buler etc.

Samtidig havde vi besøg af nogle idrætsgutter fra Mode (Sandvika) og fodboldynglinge fra Hillerød; det var allesammen friske fyre, som forstod at få noget ud af træningen i den korte tid, de havde til deres rådighed.

Efter dem kom Dansk Arbejder Idrætsforbund med instruktionskursus i håndbold og fodbold. Desværre var der ikke så mange deltagere, men vi håber til næste år at se flere. Da har vi forhåbentlig alle tre ugers sommerferie, og så skulle det være muligt for flere at deltage. Håndbolden blev som sædvanlig fint ledet af Egon Gundal. For første gang tog Herluf Nielsen sig af fodbolden og klarede det godt.

Den øverste ledelse af kursuset havde Charles Hjorth og Henry Nielsen. Drengene fra Københavnskredsen var medier for instruktørerne. Det er et stort arbejde, lederne gør hvert år, alt er fortræffeligt tilrettelagt, og et godt eksempel vises for de vordende instruktører.

Samtidig havde Dansk Håndbold-Forbund sit begynderkursus for mandlige amatørinstruktører. Det var fuldt besat, og alle deltagerne fik et godt grundlag at arbejde videre på.

Den første uge af august havde vi ligesom sidste år dobbelt kursus for Dansk Håndbold-Forbund, et begynderkursus for kvindelige og et fortsættelseskursus for mandlige instruktører. Carl Madsen tog sig af pigerne og Aksel

Pedersen af mændene. Det blev virkelig vellykket. Skylden derfor har de to dygtige instruktører.

Dertil havde vi et tredje kursushold. Dansk Boldspil-Unions cricket-kursus med den meget tiltalende engelske instruktør J. Hankinsson som leder. Som tolk medvirkede Hans Andresen, Horsens, og deltagerne fik et godt udbytte af kursuset.

Ugen efter var der fortsættelseskursus også med Hankinsson som leder og med civilingeniør Kurt Nielsen som tolk. Deltagerne i dette kursus var alle fra sidste års begynderkursus, og de fik her lejlighed til at undervise drenge fra Horsens, Fredericia og Esbjerg. Det var en fornøjelse at se, hvor godt drengene blev undervist, og D. B. U. har i disse mænd en flok gode instruktører, som virkelig er i stand til at gøre et stykke arbejde for cricketsporten.

I samme uge rykkede bordtennis-spillere og bokserne ind på skolen.

Som sidste år havde vi rejst et stort telt nede på stadion til bordtennisspillerne. Her foregik den praktiske instruktion. På dette kursus var der gode begyndere; de viderekomne fik i år tre dage ekstra til afsluttende eksamen. Under kursuset havde vi den fornøjelse at stifte bekendtskab med verdensmesteren Jack Carrington og frue. Dette bekendtskab var en stor oplevelse for spillere og ledere, ydermere da de viste sig at være fremragende instruktører. Som sidste år blev kursuset ledet fortræffeligt af forbundets tre dygtige instruktører Chr. Juhl, Kurt Schandorph og Knud Garval, mens formanden Chr. Helmer Jørgensen tog sig af den højeste ledelse.

Den sidste uge i august var forbeholdt skolens traditionelle old-boys kursus, som i år holdtes for tiende gang. Der var mange deltagere på dette kursus, og de tilbragte otte dejlige dage på skolen. Marius Lefevres nærværelse og underholdende gymnastiktimer og Bjerregaard og Bøjes humorfyldte olympiadeberetning bidrog til, at deltagerne fik fornøjelse af opholdet.

— — — — —

Nu var den værste travlhed med kursus overstået, og vi fik et lille pusterum, kun afbrudt af enkelte korte kursus.

Midt i september holdt De danske Gymnastikforeninger de afsluttende håndboldmesterskaber for Sydjylland her.

Endelig afholdt landsdelingsførerforeningen sidst i september ledermøde her for første gang. Næsten alle skoler var repræsenteret. »Der hvilede en feststemning over dette møde, og sammenholdet var fuldstændigt fra først til sidst. 60 trætte ledere kom til Vejle og 60 oplagte rejste herfra, mødet blev ubetinget værdifuldt. Vel mødt igen 1953, da bliver der nok mere tid til at drøfte de brændende spørgsmål.« Således skriver J. Thorsteinsson om mødet. Dette kan vi fuldt ud slutte os til. Vi ønsker jer velkommen igen, det var en fornøjelse for os at huse jer.

I oktober måned havde vi vort årlige esperanto-kursus med lærer Friis, Ida Christensen og frøken Noll som ledere. Vi havde også i år lejlighed til at hilse på nye lærere og kursister. Kursuset var ikke fuldttegnet, men vi håber, der kommer flere næste år.

Som de tidligere år har mange foreninger og enkeltpersoner fra ind- og udland besøgt skolen. Vi er meget glade for disse besøg og den interesse, der vises os, og vi fortæller gerne om vort arbejde her på »den jyske«.

Nu er kursussæsonen slut for i år, og jeg benytter lejligheden til at ønske alle vore kursussenner, specialforbundene og Dansk Idræts-Forbund en glædelig jul og et godt nytår med tak for året, der svandt.

Ingrid og Svend Aage Thomsen.

HALLO — HER ER CANADA!

Jeg vil gerne som gammel elev fra »Den jyske Idrætsskole« have lov til at give nogle få indtryk fra mit ophold på denne side af »dammen«, idet jeg håber, det vil interessere såvel mine egne kammerater (vinterholdet 51—52) som andre af skolens tidligere elever og dens store vennekreds.

Det er jo desværre ikke alle unge mennesker af i dag, der får set den store verden, men takket være det danske flyvevåben kom chancen altså til mig, og som Aviator-cadetter drog vi så hjemmefra en tirsdag morgen midt i august i år. Fra hovedbanen gik turen med »lyneren« til Esbjerg efter den sædvanlige afskedsceremoni på perronen, hvor man får sagt en hel bunke, og så først ti minutter senere opdager, at der er tusinder af andre ting, der var vigtigere, men blev glemt i skyndingen.

En rolig Nordsø bragte os til England på små tyve timer, en fin tur med hyggeligt kammeratskab.

Fra Harwich gik turen med tog til London. Verdensbyen, som vi tilbragte et døgn i, skuffede os alle. Hvor virker alting dog fattigt og beskidt derovre. Gamle taxi fra midten af tyverne raslede rundt i gaderne og nærmest kidnappede folk, og når man endelig fik lov til at gå igen, måtte man betale en pris så høj, at man skulle tro bilen skiftede ejer ved samme lejlighed.

Den følgende dag tog vi til Southampton, hvor vi med det samme bordede vort skib, det 20.000 tons store »Scythia«, en båd fra det samme selskab, der ejer de to store »queener«, Elisabeth og Mary. Hurtig ekspedition — en time efter, at vi var gået ombord, stod vi ud af Southamptons havn mod Le Havre. Overfarten tog 5—6 timer og gav os oplevelsen at se den nye indehaver af »Atlantens blå bånd«, luksuslinereren »United States« overhale os som en anden Holst Sørensen.

Lidt over midnat stod vi så ud af Le Havre med Quebec i Canada som det fjerne mål.

Syv døgn tog denne drømmetur os. Vi følte os alle som Jeppe i baronens seng, men det var sandt alt sammen. Luksus nummer et var, at vi kunne sove helt til klokken 9 og alligevel nå at få vores morgenmad, der ligesom dagens øvrige måltider oversteg enhver beskrivelse. Efter 2—3 dages sejlads begyndte det dog at tynde ud ved bordet, søen havde gjort sin virkning.

Men der skal meget til at holde en flok sultne soldater fra bordet, så vi mødte troligt op og spiste dobbelt portion.

På den sjette dag ramte vi Canadas kyst lige nord for Newfoundland. Det var iøvrigt godt ramt, selv om man vel ikke havde lavet det hele på »lurenkig«. De sidste to dages sejlads gik igennem Set. Lawrence bugten med farvel til de sidste isbjerge og hvaler.

Den sidste dag snævrede bugten ind og blev efterhånden til floden af samme navn, og en solfyldt eftermiddag stod vi ind til Quebec, rejsens første mål.

Quebec er, synes jeg, en af de skønneste byer, der er her i landet. Den ligger skønt og majestætisk oppe på klipperne og skuer ud over floden. Byens perle er et vanvittig stort hotel, et af dem, man ikke kan være helt sikker på at finde ud af igen. Det var her »de tre store« holdt konference under krigen.

Næste dag var vi i Montreal, hvor der heller ikke var megen tid til at se sig om, da vores næste tog mod Toronto og rejsens mål, London i Syd-Ontario, gik et par timer efter.

Vi smilede lidt skævt til hinanden, da vi kravlede op i truck'en, der skulde bringe os til basen — millionærdagene var forbi, arbejdet kaldte.

Nu er det jo sådan, tror vi da derhjemme, at enhver mand herovre har bil. Så den næste dag gik vi ud for at købe os en. Vi havde nu ikke megen fidus til foretagendet, men før vi vidste det, var vi alligevel blevet lettet for 175 dollars, eller box, som de kalder dem herovre, og ejere af en 38 model Hudson. Vi var 6 mand om den, der var da også rigelig plads til os alle. Det store problem var, hvem der skulle køre. Problemet blev løst, vi købte en serie kørekort à 50 cents oppe i byen, og så tog vi fat med køretræningen på Ontarios støvede hveje. Personlig havde jeg aldrig før kørt bil, men med mindre end en times træning kørte jeg da en lørdag eftermiddag, hvor trafikken var på sit højeste, de 120 miles til Toronto uden at lave statistik. På vejen derop splittede vi et leje i motoren, så på hjemturen kunne vi ikke køre mere end 20 miles i timen uden at vække folk indenfor samme radius. Vi fik lavet nogle trafikpropper på den tur, for når folk drager hjem fra byen ved midnatstid, foregår det i tre rækker og med 60 miles i timen. Da vi kom til at holde foran et trafikfyrt i en mindre by, var jeg ikke helt herre over situationen, så da det lyste grønt, gik vognen istå for mig. I løbet af få sekunder holdt der over hundrede jamrende dollargrin bag os. Nå, der var ikke andet at gøre, 5 mand måtte ud og skubbe. Der faldt lige et enkelt medfølelse smil og nogle få syrlige bemærkninger, og jeg mindede efter mine kammeraters udsagn en del i hudfarve om landets tidligere befolkning.

Den daglige arbejdsdag overanstrengte os ikke. De første tre uger af vort kursus var nærmest en tilvænningsperiode, hvor vi gik og familierede os med det hele. Byen London er på størrelse med Aarhus, og det var en ret rig by udelukkende med stenhuse, noget, der ellers er sjældent herovre. Det vrimlede med danskere, de regnede selv med, at de var ca. 1000 dernede, men størstedelen af de danske emigranter er også lokaliseret i Syd-Ontario. Det var ikke sjældent, at man tog et »blaf« på en bil og sagde: »Are you going o. s. v.«, at manden på dansk svarede: »Ja, det er ikke det hele galt, hop bare indenfor«. Danskerne klarer sig godt herovre, og vi bliver ofte fyrsteligt behandlet af den grund.

Vores bil var som bekendt vanskelig. En dag, da et par af os ville en tur til Detroit i U. S. A., besluttede vi at »tomle« derned for at være sikre på at nå både frem og tilbage. Man stiller sig bare ud ved vejen, så skal bilerne nok standse. Der er næsten rift om at få lov til at køre for en soldat, og når man så kommer til byen, bliver man kørt lige til vandrehjemmet, eller hvor man nu har lyst til at blive sat af.

Grænsebyen hedder Windsor på Canada-siden, og meget længere kom vi egentlig ikke. Vi prøvede at komme ind i U. S. A., og vi var da også kommet gennem den canadiske bom og havde sat foden på staternes grund, da vi fik at vide, at vi var uønskede, og så gik turen tilbage til Canada.

Vi var selvfølgelig også løbet på danskere dernede, og de vidste heller ikke alt det gode, de ville gøre os. En af dem kørte os i sin bil rundt i omegnen. Vi så bl. a. »Onkel Toms Hytte«, — nej, ikke i biografen, men den virkelige hytte, hvor »Onkel Tom« havde levet. Forfærdelig forfalden var den og overgivet til naturens forgodtbefindende. Den slags kan man blive ked af at se, men ordet historie er for en canadier et ukendt begreb, måske bortset fra de cow-boy film, de ser i biografen. Ni af ti biografstykker handler om gangsteren, der var god nok på bunden, og da også blev sheriff og fik pigen. Ens altsammen, men absolut det populæreste. Men 50 år er jo ikke megen historie i en danskers øjne.

Dagen efter havde vi klasseudflugt til Niagara-faldene. Det er et ordentligt nummer i træk-og-slip. Det var en stor oplevelse at se og ikke mindst høre de store vandmasser blive knust i afgrunden. Det bedste indtryk af faldene får man på den amerikanske side, så vi gik også en lille trip derover. Vi kunne ikke lade være med at smile over de anstrengelser, vi havde dagen for for at få lov til at krydse grænsen. Kontrollanterne her gad ikke engang se op, men sagde bare »kom indenfor, drenge«. Desværre tillod vor tid os ikke at se faldene om aftenen. De

er efter sigende endnu skønnere, når de er badet i kunstigt lys i alle regnbuens farver.

De tre uger svandt som dug for solen, og vi måtte bryde op fra London, hvor vi allerede følte os hjemme. Vi blev delt, et hold blev sendt til Winnipeg i Manitoba og et andet til Canadas mindste provins Prince Edwards Island. Jeg ville helst have været med vestpå, men kom på det andet hold, der satte kursen mod P. E. I., en ø på størrelse med Fyn, men lang og smal. Øen ligger syd for New-Foundland, og hovedstaden hedder Charlottetown.

Det var lidt om geografien. Basen hedder »Summerside«, men svarer ikke særlig godt til sit navn, for det er allerede godt koldt heroppe, selv om vi ligger på bredde med Syd-Frankrig. Den nærmeste by er på små 5000 indbyggere, der alle på en eller anden måde lever af basen. Sådan en by minder ikke meget om en lille provinsby derhjemme. Byens eneste forretningsgade f. eks. er ikke mere end 2—300 m lang, men til gengæld består den af gigantiske varehuse, der forhandler alt mellem himmel og jord.

Den blandede befolkning er meget religiøs, og der er mange forskellige kirkesamfund. Selv små landsbyer har ofte 2—3 kirker.

Flyvning er jo hovedformålet med vort ophold herovre, og vi er da også allerede godt igang. Det er et storslået landskab at svæve over med de mange fjælde, mægtige skove, fossende vandfald og stille bjergsøer. Vi kan ikke blive trætte af vore ture ind over Canadas og U. S. A.s østlige provinser. Ofte stryger vi så lavt henover skovene, at vi kan se dyrenes, vel især bjørnenes stier og drikkesteder. Deroppefra er det også smukt at betragte de mange kirker, der alle er hvide og blinker i sollyset. Da vi havde været her 14 dage, styrtede en amerikansk maskine ned oppe i Labrador. Vi var så på vingerne i 8—10 timer en lørdag før at søge efter den. Vi fandt intet spor, og om den blev fundet siden, ved jeg ikke.

En ting blev mig klart, forsvinder man i de ødemarker, skal der held til at blive fundet igen. Det hele virkede som en trylleskov. Det var morsomt at se de mange småsøer i bjergene, de højestliggende var belagt med is, og nogle også med sne, mens de lavereliggende var kranset af de skønneste blomster og grønne buske.

Desværre morede turene os ikke altid, for luften blev efterhånden lige så kuperet og fuld af huller som landskabet, og det kneb lidt for de indre organer at finde sig i det.

Jeg har set lange afstande mellem huse før, men dette her

var dog noget for sig. Jeg tror ikke, vi så et eneste tegn på menneskeliv fra det øjeblik, vi steg op, til vi landede igen — der er god plads i Canada.

Der er ikke mange danskere heroppe, byens slagtermester bærer dog det gode danske navn Hansen. Det sker af og til, vi løber på danske sømænd, der med udenlandske skibe kommer til byen. Det er nu gerne længere siden, de har set Valby bakke end vi andre, men det bliver glæden ved at være sammen ikke mindre af. Hjemve er der ingen, der lider af, men nu nærmer julen sig, og så kan det godt være, at man gerne ville have et lille hvil hjemme i familiens skød. Vi har dog affundet os med tanken, selv om der var et par stykker, der havde regnet ud, at de kunne nå hjem og tilbage igen på »luftblaf«. Da vi er så heldige, at vor ferie falder sammen med jul og nytår, benytter vi sikkert dagene til en tur ned gennem staterne for at se de høje huse, og hvad de ellers kan byde på. Rejsmåden for en flyverkadet herovre er excellent, man går bare ind på en militær flyveplads og spørger, hvornår der går en maskine til næste base, og så krydser man videre på den måde — hurtigt, billigt og komfortabelt.

Sport af samme art, som dyrkes i Europa, kender man ikke meget til. Den omstændighed, at langt de fleste af kadetterne her på basen er europæere, har dog ført til en mindre lokal-turnering i fodbold mellem de forskellige kursus.

Canadiernes egen sport er is-hockey. Selv den mindste dreng på isen forsøger at efterligne stjernerne på »Chicago Red Wings«, og hvad de ellers hedder de berømte amerikanske og canadiske hold. Det er ikke udpræget stjernesport, hvad man ellers skulle tro, når man ser de store haller og de fryseanlæg, der kræves for at holde banerne vedlige. Har en by her 1000 indbyggere, har den også en skøjtehal, den er lige så nødvendig som en fodboldbane hjemme.

Gyldenspjæt vil i en canadiers øjne være en stor sportsmand, for keglesport regnes for en af de ypperste sportsgrene, den rider forøvrigt basen her som en mare for øjeblikket.

Vi har allerede begyndt på vore eksaminer, der foregår på amerikansk facon, f. eks.: Hvorfor er der vinger på en flyve-maskine? A. Er det for at holde den oppe i luften? eller B. Er det fordi de pynter. Sæt kryds ved det rigtige svar! Det er ikke så svært, selv om der af og til er større tvivlsspørgsmål end i dette tilfælde.

Det har glædet mig at skrive denne lille hilsen til min gamle skole, som jeg vil ønske et glædeligt og udbytterigt nytår, og så farvel fra Canada for denne gang.

Arnfred Jensen.

NYT FRA GAMLE ELEVER

Kære pionerer!

Vi nærmer os nu et slags jubilæum, idet vi næste år til jul bringer nyt for 10. gang. Jeg vil derfor foreslå, at vi til og med den 10. gang bringer nyt fra pionererne. Efterhånden som vi bliver forlovet, gift, får børn o. s. v., bliver der ikke meget at fortælle, uden at det bliver gentagelser.

Først Jakob Østergård, han er flyttet tilbage til Stoholm og er stadig landpost, men han har dog fået en lettere rute, der »kun« er 31 km. Så der er ikke megen lyst til gymnastik om aftenen. Jakob har hidtil ledet gymnastik 4 aftener om ugen. »Fætter spiller stadig fodbold, til ak den sprak, altså achilles-senen, og derfor er støvlerne foreløbig sat på hylden. Helsøe har sagt sin stilling op og er rejst på landet, hvor han har købt et gammelt hus, har installeret maskiner og nedsat sig som snedker. Han har en lille pige og idrætsmærket med tre sløjfer. Kaj Frimann spiller fodbold, og hans hold er blevet kredsvinder, så nu gælder det Sjællandsmesterskabet næste gang. Om vinteren går det løs med gymnastik og håndbold.

Kaj Nielsen er endelig selv blevet spærret inde, dog kun for tre dage, og det var på grund af mund- og klovsyge. Eget hus og en son til har han også fået. Kaj er kapgænger og sidder i udvalget, så måske det er derfor, at damerne vandt Danmarks-mesterskabet. Urban Holck rejser stadig i sportsartikler og løber terrainløb om vinteren for ikke at blive for tyk. Han er desuden blevet forlovet. Kaj Nørgaard spiller håndbold og laver gymnastik, han er også blevet forlovet, men mener, at det er for dyrt at gifte sig. Flemming Kjær, som går på navigationsskolen i Marstal og bor i Ærøskøbing, er gift og har en dreng og en pige.

Børge Dahl i Rødby-Havn har gjort et stort arbejde for gymnastikken. Sammen med to andre startede han foreningen i 43, og nu har de opnået at få bygget en gymnastiksal til skolen. Det bliver rart til afveksling for den kolde balsal, de hidtil har brugt. Gottler spiller håndbold og fodbold i Låsby. Hans hold blev nr. 1 i turneringen med gennemsnitlig 10 mål i hver kamp. Han har ledet håndbolden i Låsby og har også været dommer i turneringen.

Jeg selv er en lad fyr efterhånden, hvad sport angår. Forretning, tillidsposter i forskellige foreninger m. m. gør, at der ikke er tid til noget.

Til sidst tak for de mange svar og en bøn: lad os få den vandrehog igang igen, hvor den så befinder sig.

Glædelig jul og et fredbringende nytår og på gensyn næste år.

Holger og Flemming.

Sommerholdet 1944.

Mindet lader som ingenting
er dog et lønligt kildespring.

Nu er det over otte år siden, vi mødtes på »Den jyske«, men når jeg tænker tilbage, synes jeg ikke, det er ret længe siden. Det hele står tydeligt for mig — dejlige minder.

Tak for de mange hilsener til elevskriftet.

Ingrid befinder sig stadig i Stockholm, hvor hun arbejder på et sygehus. Hun vil tage en ordentlig vinterferie i fjeldene og vil til sommer ud og lufte sig igen.

Hedvig er endnu på rigstelefonen og skriver i »Stafetten« en spændende beretning om en rejse til Italien. Marie sender en hilsen fra Tarm, hun har det godt. Gerda har to børn, 2 og 4 år. Meta går til gymnastik og har ellers arbejde nok med at passe tre rollinger på 1, 2 og 3 år. Gunhild har ikke opgivet gymnastikken, men melder pas, hvad børneopdragelse angår. Karen har en dejlig dreng. Grethe bor i København og har en yndig lille pige med lyse krøller. Anne har en pige og to drenge, der kan finde på de utroligste kunster.

Sidst en hilsen fra mig selv. Jeg har det godt og er glad for min mand og mit hjem. Siden jeg blev gift, har jeg haft nogle timer ved by- og havneskolen, så lærerindegerningen er ikke helt lagt på hylden endnu.

De bedste hilsener og ønsket om en god jul og et godt nytår.

Ingrid og Johanne.

Kære kammerater vinteren 44—45.

Det første, vi læser, når årsskriftet kommer ind ad døren, er vel nok »Nyt fra gamle elever«. Det er altid spændende at se, hvad kammeraterne har drevet det til. Men desværre er der ikke meget at læse om vor årgang. Vort hold er et af de største, der er udgået fra skolen, men det ser ud til, at det er det, hvor der er den dårligste kontakt mellem de enkelte.

Henning Larsen studerer på Ingeniørskolen i Horsens og skal være der et par år, inden han er færdig med studiet. I fritiden spiller han håndbold, og til vinter skal han træne pigerne i sin klub. Ole Lind er stadig på »Ny Tid« i Ålborg. Han blev første maj udnævnt til redaktionssekretær, men idrætten bliver det ikke til noget med udover lidt fodbold hjemme i stuen med datterlil. Lyhne bor i Vojens med kone og søn. Han mangler nu kun 1½ år i at være færdig med studierne, der bliver ikke megen tid til idræt, men derimod arbejder han en del med amatørteater på seminariet.

Ross skriver bl. a.: Kære alle! Vi er stadig på Mols. Om sommeren i den smukke Fuglsølejr, og ellers er jeg blevet prioritetsbestyrer på en lille gård. Jeg har god plads, og det vil glæde mig at se jer alle fra 44—45. Bøgild er blevet assistent på drengehjemmet »Bøgildgård«, han arbejder med gymnastik, idræt, holdspil og folkedans og er glad for arbejdet. Var et smut til Rhinen i sommer. Markus er blevet mejeribestyrer på Markendal andelsmejeri i Ry, der er så meget at gøre, at der ikke bliver tid til nogen form for idræt. Dencker sender en hjertelig hilsen til alle, han gør tjeneste som adjutant ved sergentskolen i Helsingør. Arne Hansen sælger svedsker, grønærter, og hvad der ellers er at handle med i hans købmandsforretning i Fjenneslev. Frank Petersen er blevet træner for A. B. og var i foråret med i Østen. Og så er der en hilsen fra Åsberg fra det solbeskinne California, han har det godt, er gift og har en lille søn, Kim.

Thormod arbejder som lærer på drengehjemmet »Egevang« i Nærum, han er glad for arbejdet. Idrætten indskrænker sig til fodbold med drengene. I fritiden arbejder han med Københavnskredsen fra »Den jyske«, det er meget fornøjeligt. Han er stadig fri og sender nogle trøstende tanker til alle dem, der har ladet sig fange af kvindens snedige lænker.

Jeg selv dyrker »Judo«, ikke at forveksle med ludo, samt leder gymnastik i politiets idrætsforening. I sommer havde vi besøg af vore venner fra Belgien, og jeg havde den store glæde at lede et stort gymnastikhold ved politiets landsidrætsstævne i Odense i sommer.

Lad os her igennem årsskriftet holde kontakten vedlige med skolen og lad os tænke på, hvad vi hentede af lærdom, kammeratskab og gode minder i den bevægede vinter på »Den jyske«.

Glædelig jul alle.

Lange, Henning og Thormod.

Kære piger 45!

Jeg var så heldig at få vandrebogen ind ad døren, da jeg sad og spekulerede over, hvad vi skulle skrive i årsskriftet denne gang.

Erna er rejst til England, og Gerda er kommet hjem fra England og er begyndt at arbejde i en børnehave hver eftermiddag. Karen Gerda har fået en lille pige, Gudrun, og den næste er på vej. Lonny har også fået en lille datter, Karen Marie. Tove har giftet sig med en Københavner, som hun har truffet i Vejle, efter at hun er rejst hjem fra København; hun har lige fået en søn på 7½ pund.

Oda har haft den store oplevelse at være med til olympiaden i Finland som gymnast; nogle af os hørte hende forresten i

radioen, hvor Gunnar Nu talte med hende. (Så nu er hun ikke let at komme i nærheden af. red.) Sonja er stadig på sit forlagskontor i København. Herdis og Sigrid har også hver en pude, og så er der jo ikke tid til at kede sig. Anne Marie er blevet gift og bor i Helsingør. Åse har nu to dejlige unger. Søster er blevet gift, traditionen tro med en mejerist; hun bor nu i Hillerød og har det dejligt.

Jeg selv arbejder for tiden på amtssygehuset i Odense og er glad for at være her. Jeg spiller badminton og håndbold, når der er tid til det.

Til slut ønsker vi jer allesammen en god jul og et godt nytår.

Tove og Harriet.

Kære kammerater fra vinteren 45—46!

Så er »fynbo« faret til skrivemaskinen for at berette om jeres meriter i det gangne år. I bliver jo nok lidt skuffet, når I opdager, hvor få der berettes om, men det kan måske være en spore til at reagere på vore henvendelser angående stof til »Nyt«. Jeg vil også bede dem, der er i besiddelse af vandrebogen, om at få den i gang igen. Så bliver vort arbejde meget lettere, og det er jo altid fornøjeligt at høre lidt nyt.

Først Uhre. Han går nu i seminariets tredje klasse. Han dyrker idræt i S. I. F. og var med til at bevare klubbens plads i mesterrækken i sommer. Han har været på biltur gennem Sverige og Finland og overværede olympiaden. Poul Lundgård er havnet på sergentskole, men det er han nu ikke videre begejstret for. Og så har jeg fru R. Lund i telefonen, hele ni min., Lund helliger sig helt smedeværkstedet, sidste vinter havde han et hold karle og selvste Svend Åge til kritik ved forårsopvisningen. Han fik efter sigende en ordentlig kratning bagefter. Åge Skade ligger på Frederiksberg slot, han er foreløbig »flyverløjtnant af reserven«. Han dyrker en del idræt i fritiden, men lægger ikke så meget vægt på det konkurrencemæssige.

Arne Møller er gift, har en dreng på 6 uger. Både han og fru en leder gymnastikken i den hjemlige kreds i vinter. Carl Ståltråd meddeler, at han er blevet en slap ka'l. Atletiken er blevet lagt på hylden bortset fra, at han skriver om kvindatletik i Idrætsbladet. Desuden pløjer han Øresunds bølger med en sejlbåd, efter at han i sommer har erhvervet en sådan. Han er blevet forlovet, men har ikke rigtig mod til at gifte sig. Fat mod, Carl Ståltråd. Adler er stadig uforlovet. Han træner Sparta, K. I. F., Politiet og F. I. F. Det er vist ikke nødvendigt at nævne resultaterne her, kun et: bravo, Adler. Robert har trukket sig tilbage som instruktør for de gæve Dalby-piger. Han

slog sig i foråret igennem som musikdirektør ved at vinde 1. præmien på 1000 kr. i en humorparade, og nu farter han landet rundt med sit band. Ebbe har plads på en helt igennem mekaniseret gård og slider i det. I vinter leder han et drenge- og karlehold. »Fætter« er blevet gift med Ruth; han har lagt al idræt på hylden. Skade, han havde udviklet sig til en mægtig delingsfører.

Fra Vust melder Kronborg Kjær, at han har overtaget sit fødehjem, efter at han er blevet gift. Han har i de sidste fire år ledet både karle og drenge og var sidste vinter tilsynsførende i Thisted amts gymnastikforening. Anders Krogh bor i Ågård. Ved siden af at passe bedriften har han i sommer fået tid til at lede gymnastik.

Bo Toft Boesen er i fuld sving på sin faders gård i L. Værløse. Her mellem æblegård og humlehave folder Bo sig rigtig ud. Traktoren iler over agrene, mens Bos lyse sangstemme folder sig ud. Bo spekulerer på, om det er nogen nytte til at blive gift; det er det vist ikke, mener han. Han arbejder ihærdigt med »Københavnskredsen«, men bruger ellers fritiden til at hvile ud i efter dagens møje. Fætter Henry arbejder stadig ved Jysk Telefon, han er blevet formand for Holstebro atletikklub, leder et damehold til atletik og et herrehold til gymnastik. Medlemmerne har selv bygget en finsk badstue, og hver søndag formiddag nyder de livet her.

Villy har sammen med sin kone, Birthe, fået indrettet sig et dejligt hjem på Løvfrøvej. Han er stadig formand for Søborg gymnastikforening, men er ikke selv aktiv mere. I fritiden forsøger han at lave vin, og resultatet er fint.

Og til sidst mig selv. Jeg er i sving fra morgen til aften med at lave møbler. Jeg havde i foråret den store opgave at få Odense amts gym. delingsførermøde til at glide, bl. a. måtte jeg indkvartere 90 gæster. Desuden havde vi besøg af vore norske idrætsvenner, og det blev dage, vi sent vil glemme. Næste sommer skulle vi gerne en tur derop. Vi har også haft den glæde at få et af byens skønneste idrætsanlæg her i sognet. I efteråret føjede jeg en ny titel til de mange andre og fik samtidig 17 boser med tilhørende peber, så nu har jeg noget til julegaver.

Tilslidst skal der lyde en tak til alle, der har sendt en hilsen. Og skal vi så ikke prøve at komme til elevmødet næste år og genopfriske de herlige minder fra vinteren på »Den jyske«. Det glæder mig, at så mange er med i et aktivt ungdomsarbejde og prøver på at få flammen fra »Den jyske« til at brænde videre. Og hermed sender vi vore bedste hilsener og ønsker om en god jul og godt nytår.

Niels Peder og Uhre.

Kære sommerpiger 46!

I år er det en fornøjelse at skrive nyt, da der er så mange, der har svaret på min opfordring om at skrive.

Vi begynder med vore norske jenter. Eva bor i Oslo og var i sommer på en dejlig tur med sin forlovede langt oppe i dalene; hun håber så, at de senere kan komme en tur til Danmark. Karin har fundet verdens snilleste gut, og de håber nu, at de kan blive gift, men det kniber med at få et sted at bo. Hun har i sommer spillet håndbold og har også været på tur i fjeldene. Edith er havnet på den engelske ø Jersey, hvor hun også var sidste vinter. Hun er med til folkedans og nyder det. De har haft en vidunderlig sommer derovre, skriver hun. Karen P. Lilme er blevet opereret, men regner med at skulle i gang med at lede gymnastik. Maja Møller har to piger og har det godt. Hun sender også en hilsen fra Hilda, som hun ser til stadighed. Anna Dam har også et par børn, så der bliver ikke megen tid til gymnastik nu.

Karen J. er havnet i Varde, hvor hun skal undervise i kjolesyning. Der bliver ikke tid til gymnastik mere. Helbo nyder livet sammen med sin mand og søn; der er arbejde nok, men hvad gør det, når vi har det godt og er glade for hinanden, skriver hun. Gerda (Gundsømagle) er nu frue på en gård i Gundsømagle; hun får dog tid til at lede gymnastik for to hold. Kirsten Larsen er lige blevet gift og er flyttet til Vindelev; hun inviterer alle, der kommer til elevmøde, på kaffe, så nu må vi se at troppe op allesammen. Grethe »Ras« har fået en datter, så nu bliver der ikke megen tid til gymnastik i vinter. Fra Odense melder Ellen (Horsens), at hun har travlt med gymnastik; hendes ældste datter på fire år er også ivrig gymnast. Gottler sender en hilsen fra sin kone Anna; hun venter kronprinsen, så hun kunne ikke skrive selv. Ellen Poulsen blev opereret i foråret, men har det godt og venter på en arving, så hun har ladet en anden overtage sine to hold.

Fra »Landerupgård« er der en hilsen fra Else og Poul; de har det godt, Else har fået tid til at gå til gymnastik og håndbold og har også ledet et hold. Ellen Låsby er havnet i Gentofte, hun ledede sidste vinter fruer og småpiger til gymnastik, i påsken var hun på en herlig tur til Frankrig. Gerda Møller er blevet gift og har en søn. Lizzie er på kontor hver formiddag, plejer ellers Poul — gode venner siger, at han er blevet noget tynd; hun får dog også tid til at lede håndbold i Søborg gymnastikforening. De har endelig fået egen lejlighed; de har arvet Fensvigs, som er flyttet til Roskilde, så de glæder sig over endelig at have fået lidt plads.

Inga melder, at hun i sommer har været på høstlejr i England. Hun tog kartofler op, men fik dog tid til at se Skotland og London. Sidste efterår var hun i Spanien, så hun får set noget. Rigmor sender en hilsen, men med to børn og hus at passe kan der ikke blive tid til megen idræt. Esther i Nr. Bork er begyndt at gå til gymnastik og er dygtig øm, skriver hun. Hun skal lede et damehold. Gudrun Ryom, der i sommer blev valgt til repræsentant, har velvilligt overladt hele arbejdet til mig. Hun er i Skagen, men hun har ikke megen tid til idræt, kun en smule badminton til at holde sig i form ved.

Fra vandrebogen kan jeg meddele: Ingrid er blevet gift og bor i Nr. Kollund. Kirsten (Svendborg) er ansat som konsulent-assistent i Holbæk amt fra 15. maj. Dagny er gift og bor i Holmstrup. Ellen Nielsen ledede sidste vinter 35 unge piger til gymnastik og var selv med på motionshold. »Kis« (Slukefter) er på centralen i Odense. Esther Borg håber på, at de får pladsen som mejeribestyrer i Bredebro.

Om mig selv følgende. Vi lever lykkeligt her i Dalby, vi har ingen børn at passe på, så der bliver tid til at gå til gymnastik. Jeg var i sommer 8 dage i Vejle og nød det, men var lidt skuffet over, at der ikke var flere af de kære piger. Kom nu til sommer og tag mand og børn med.

Glædelig jul og godt nytår.

Gudrun og Ingse.

Kære elever 46—47!

Atter i år et magert resultat fra jeres årgang, idet vi ikke har modtaget noget stof, så det kan desværre ikke blive til ret meget.

Jeg sidder med elevbilledet foran mig og skal forsøge at fortælle lidt, men det er meget svært, da jeg ikke har været i kontakt med ret mange af jer.

Poul Hahn befinder sig stadig godt i sin forretning; han har været her på besøg sammen med sin kone og forældre. Jens Lyn er endnu i Norge, spiller håndbold i Oslo Idrettslag, er instruktør for »Grefsen« damer og har opnået fine resultater. Chr. Jacobsen tog nogle dejlige lysbilleder med hjem fra U. S. A., han var sidste vinter oppe at vise dem for vore elever. Han arbejder hjemme i nellikekulturen. Folmer passer landbruget hjemme i Aversi og er en af de trofaste, der kommer til elevmøderne. Willy Kjær har selv åbnet en slagterforretning, så der bliver jo ikke megen tid til gymnastik. Harry Drejø har rykket sine teltpæle op og er flyttet til Hovedgård, han forsøger at komme ind til D. S. B. Skipper er nu havnet på Sjælland, han væver på Hellebæks fabrikker ved Helsingør. Svend Svend-

sen arbejder i vinter med gymnastikken hjemme i Langeskov, og han har flere hold at arbejde med. Thomas Sørensen er nu formand i sin forening i Brørup, så han har nok at se til foruden sin gård og maskinstation. David Sloth er ved at være færdig med sine studier på Skårup seminarium, så nu får han nok bedre tid til at stå på hænder.

I, som ikke har fået en lille omtale her i årsskriftet, har vi ikke glemt. Forhåbentlig går det jer alle godt, og det skulle glæde os, om I virker hjemme med noget af det, I har lært her på »den jyske«.

Nu vil jeg ikke have alt for meget vrøvl, hvis der er noget, der ikke passer, men kun sige: gør selv et stykke arbejde for at få et bedre referat til næste år, og skriv til jeres repræsentanter.

Jeg ønsker jer alle en god jul og et godt nytår og på gensyn ved elevmødet.

K. Tho.

Kære sommerpiger 1947!

Nu har vi så igen samlet sammen til årsskriftet, men I skuffer mig noget, piger, kun seks af jer har sendt mig en lille hilsen, men jeg håber, at årsskriftet må finde vej til jer alle sammen, så I til næste år får lyst til at være med.

Fie er siden sidst blevet lærerinde og gift med en lærer, og de arbejder begge to ved Juelsminde skole og har det dejligt. I vinter skal hun lede gymnastik, noget som ellers har været lagt på hylden, siden hun rejste fra »Den jyske«. Laura Jensen (Schmidt) fortæller, at hun er blevet gift og bor i Rousthøje ved Varde. De er ved at få bygget statsejendom og håber snart at kunne flytte ind, de har en lille pige. Nethe er også blevet gift, men har holdt sig til en søn, piger er der altid så meget ballade med.

Stine er på Krabbesholm højskole for at opleve en vinter på skole, der er både piger og karle, og hun er meget glad for at være der. Dagny Madsen (Jørgensen) er også blevet gift, de forpagter en gård i Jerlev ved Vejle. Dagny har lige haft opvisning med et hold småpiger på 40 og tager fat med to hold til november.

Lisbeth er blevet gift og er flyttet til Odense, hvor hendes mand er repræsentant for Fehr & Co. De har det godt. Jeg selv sender mange hilsener. Jeg har det godt, men leder ikke gymnastik, da vi venter en lillebror til februar. Sidste vinter ledede jeg to børnehold og et pigehold. Ved forårsopvisningen havde vi den glæde, at Svend Åge og Grethe Laulund var kritikere, så vi fik jo en opsang af vores gamle lærere. Mon det ikke skulle

være muligt at få vores vandrebog i gang igen, jeg savner den meget og håber, den kommer for dagens lys igen.

Alle pigerne fra 47 og alle på »Den jyske« sendes mange gode ønsker og hilsener for julen og det nye år.

Ditte og Lykke.

Kære kammerater fra 47—48!

Det er rart at skrive efter oplysninger, når man får svar fra 80 % af dem, man skriver til, og når man så kan tage oplysninger fra vandrebogen om resten, er alt jo i skønneste orden.

For ellers at begynde med de større begivenheder vil jeg på kammeraters og egne vegne sende hilsen og de bedste lykønskninger til Chr. Lautrup og Jens P. Kamp, som siden sidst er blevet gift. Lautrup og frue har bosat sig i Horsens, og Kamp og frue har fået en ejendom på 15 tdr. land i nærheden af Verninge på Fyn. Medens vi nu er på Fyn kan vi jo passende besøge Arne Petersen, der er fodermester i Nybølle pr. Espe. Han kom der til november og er ikke så godt kendt på egnen endnu, men har dog gjort den erfaring, at der er en god ungdomsbevægelse der.

Styrk træffes igen i Visby, han skal til foråret overtage sit fødehjem og agter til den tid at gifte sig, på forhånd til lykke. Han leder ellers gymnastik og efterlyser samtidig vandrebogen, den kommer engang med tiden.

Knud Jørgensen spiller som sædvanlig fodbold, har dømt en del turneringskampe i håndbold, leder et karlehold til gymnastik i vinter og er blevet forlovet siden sidst. Carl Christian er gået tilbage til møblerne igen og har en god stilling i København. Han er ked af, at han var den eneste, der var til elevmøde, og man må give ham ret, når han siger, det er sløjt.

Om Niels Petersen kan fortælles, at han har været hjemme i sommer, han har opnået flere gode resultater på idrætspladsen.

Knud Nørgaard er så vidt vides på korporalskole i Sønderborg. Elmar Andersen er blevet selvstændig slagtermester i Solkær, det er ikke langt fra Gl. Sole.

Det var, hvad der er at fortælle denne gang, og jeg slutter med at sende de bedste ønsker og hilsener til alle kammeraterne fra vinteren 1947—48.

Knud Hansen.

Kære 48-piger!

Da der igen i år er mange af pigerne, der er gået ind i fruernes rækker, ønskes de hermed hjertelig tillykke.

Ruth (Simon) er gift med en »kringelvrider«, og de har en dejlig forretning i Ikast. Emma H. er på Haslev om sommeren,

hvor hun leder gymnastik, håndbold og håndarbejde. Hun var på kursus på Snoghøj i sept. Gudrun (Avernakø) er i vinter på Ollerup gymnastikhøjskole. Esther har måttet opgive sine mange gymnastikhold på grund af dårlig ryg. Hun var i sommer til internationalt gymnastikstævne i Haag med E. G. F., hun havde en dejlig tur. Fru Blikfeldt Sørensen var med sin gemal på bryllupsrejse til Rhinen i sommer. Hun dyrker stadig gymnastik. Lizzie har travlt med at pleje Poul, men får dog tid til at lede håndbold for drenge og piger i Søborg, hun har også nogle timers kontorarbejde hver dag.

Hatten af for »Mester«, der gør vort hold megen ære. Agnes blev i år indehaver af nordisk rekord i kuglestød med 13,12 m. ved de danske mesterskaber i ottetkamp blev hun nr. 2. Desuden har hun repræsenteret de danske farver ved en række stævner. Synd for Agnes, at hun ikke fik lov at komme med til Helsingfors, hun fortjente det. Agnes er i København og er fra 1. jan. ansat ved Frederiksberg hospital. Hun kommer sammen med Bjørn, der jo arbejder på rigshospitalet.

Ruth bor på Amager, hun passer hjem, mand og søn, men får dog også tid til at dyrke sin gymnastik som leder. Persillegartneren brugte pinsen til at blive gift i, de er nu flyttet til Båring på Fyn, hvor de har et gartneri. Magda hedder nu fru Hansen, og Anna K. vil gøre hende rangen stridig, idet hun efter 2. juledag vil hedde det samme. Hun vil vedblive at bo i Silkeborg, så hun kan fortsætte som leder for sine to hold. Anne Marie har opgivet sin stilling på Titan og læser nu til boligkonsulent. Gudrun fra Ålborg har lagt ledergerningen på hylden, men er dog stadig aktiv. Hendes største glæde er Kit, 1½ år. Ella hedder nu fru Sahler, hun har en dejlig mand og en sød lille pige.

Helbos søn på 1½ år gør gode fremskridt på gymnastikkens område, han er også god til at kommandere. Helbo befinder sig godt som gårdmandskone. Inga og Hans har købt en gård i Hvalpsund. Inga har ikke svigtet gymnastikken, hun leder tre hold i Hvalpsund. Slots befinder sig i Stockholm, hendes sidste nyerehvervelse er en motorcykel, så nu venter hun bare på Øresundsbroen. Inger er blevet gårdmandskone på Mols, hun residerer i Vrinners og hedder fru Kolind.

Jeg er selv stadig i Vildbjerg, har det godt og arbejder med min gymnastik. Kirsten har jeg ikke hørt fra, men forhåbentlig har hun det godt, hvad enten hun så er i luften eller holder til på land.

Til slut tak til de mange, der har ladet høre fra sig, men vore tanker går også til dem, vi ikke har hørt fra, og vi håber

at de kommer til næste år. Kom nu så mange som muligt til elevmødet.

De bedste ønsker for julen og det nye år.

Agnete Korshøj og Kirsten.

Norge.

Kjære sommerpiker 48!

Vi lever jo i forkortningens tidsalder, og da det begynder å bli vanskelig med plassen i årsskriftet til »Den jyske« også, skal jeg fortelle nyhetene om oss nordkvinner på følgende korte, konsise måte:

Klara Rosendahl, f. Haukeland, nettopp nedkommet med verdens deiligste unge, en datter. Gressenke for tiden, mannen deltar i Norges store høstmanøvre. Alt vel. Lina Sundland, 2. hånds opplysninger fra Klara. Synger i korene i operetter. Forlovet med en Oslo-kar, også elev fra den jyske, han heter Leif Winther. Bor kanskje i Oslo begge to! Ellen Hoel, fremdeles frank og fri. Arbeider p. t. på hotell Royal, Oslo, i resepsjonen. Har planer om å reise til utlandet n. å., når hotellfagbrevet er i orden.

God jul og godt nytt år alle sammen, uforkortet!

Ellen Hoel.

Sydslesvig.

Kære 48-piger!

Min beretning fra Sydslesvig for dette år skal igen være en hilsen til alle gamle venner. Desværre hører vi ikke hernede noget til hinanden, men jeg håber, at alle har det godt.

Jeg var i sommer med til koncert i KB-hallen med Danske Folkekor; det var en stor oplevelse at deltage i dette stævne sammen med sangere fra de andre nordiske lande. Vi lever ellers vores stille liv hernede, håber og venter.

Med ønsket om en glædelig jul og et godt nytår sender jeg mine bedste hilsener.

Ulla Sommer-Pahl.

Kære kammerater 48—49!

Hermed en hilsen med enkelte oplysninger om gutterne.

Karl Nielsen Brønderslev har lige fået en datter, og han regner med, at det bliver en rigtig idrætspige. Han har to hold gymnaster, drenge og karle. Kaj Nielsen sender hilsen til alle kammeraterne, han er nu på et fritidshjem i Odense, hvor han særlig arbejder med fodbolden. Han har også fået tid til at forlove sig med en af sygeplejerskerne fra Hald kuranstalt, hvor han var forud. Peder Nielsen har været håndboldtræner i

Sdr. Næraå i sommer, men er nu rejst til Bogense. Poul Erik er flyttet til København; han har ikke haft megen tid til at dyrke idræt i, men håber, det bliver bedre til foråret.

Ejnar Skov har haft travlt med håndbold og gymnastik i sommer; han har bl. a. haft 24, der har taget idrætsmærket, så det er jo et fint resultat. Kristen Kold har været sammen med Ejnar i sommer, de har haft meget sammen. Helge arbejder stadig som skovhugger, og det er blevet en slags idræt for ham. Han har et gymnastikhold på to, det vil sige, det er hans tvillinger.

Om mig selv er der kun at sige, at jeg sidste vinter ledede gymnastik i Horne for et hold karle, og det gik fint. I sommer har jeg ledet håndbold.

Vi sender mange hilsener til alle kammeraterne fra »Den jyske« med ønsket om god jul og godt nytår.

Ejnar Skov og Thomas.

Kære sommerpiger 1949!

Ja, tiden går, og efterhånden glemmer vi mere eller mindre hinanden, kun når vandrebogen og årsskriftet dukker op, kommer vi til at tænke på hinanden og de dejlige dage på »Den jyske«.

Lillian helliger sig sit hjem og sit arbejde med at lede 5 hold, som hver har to timer om ugen. Hun er lidt bekymret for de mange opvisningsplaner. Doris tager del i gymnastik, håndbold, idræt og folkedans og har endda tid tilovers til selv at lede. Hun skal nu på husholdningsskole i Silkeborg.

Metha er blevet gift og bor i Nykøbing Mors. Hun arbejder på et andelsvaskeri. Hun har dyrket idræt i sommer i Viborg og har også ledet et hold unge piger. Åse Liboriussen er kommet til Holbæk som sygeplejeelev på Holbæk Centralsygehus. Hun tager del i gymnastikken. Inge har været gift i to år og har et par dejlige unger, men har så meget at bestille, at hun ikke får tid til at lave gymnastik eller lede. Skade er nygift og har en mand og en ejendom at passe. Hun er med i bestyrelsen for ungdomsafdelingen. Ditte har spillet håndbold i sommer, har nu fået tilbud om at lede et hold unge piger, men er ikke rigtig glad ved situationen. Charles har gået til studiekreds, er nu sammen med sin mand og dreng på 2½ år flyttet til Frielte, hvør hun befinder sig vel. Magdel har plejet sin moder, der har været alvorligt syg. Magdel svømmer og rider i sin fritid sammen med sin forlovede.

Canada er rejst hjem, Helle er i U. S. A., og Anne Marie, der i sommer kom hjem fra England, er nu rejst ned til sin broder

i Afrika. Else og jeg selv er nylig blevet forlovet. Else dyrker håndbold i Fremad og går til gymnastik i A. G. F., jeg har selv dyrket gymnastik samme sted samt dyrket idræt i sommer. Nu må jeg holde op med det, da jeg har fået plads som kursuslærerinde i Norge fra 10. november. Jeg er ked af, at ikke alle har svaret, men jeg sender jer alle mine bedste ønsker om en god jul og et velsignet nytår.

Inger Dahl.

Kære kammerater fra vinteren 49-50!

Det glæder os, at så mange har svaret på vor henvendelse, og at så mange af jer er i gang med aktivt ungdomsarbejde. Niels Erik spiller fodbold og har i sommer opnået tider på 2,04 og 4,19 på 800 og 1500 m. Knud er soldat endnu. Var i sommer korporal i Slagelse og er nu på sergentskole på Kronborg. Henning er på korporalskole i Sønderborg, han har i sommer været rekrut på Bornholm og havde der instruktion i fri idræt. Ejler er flyttet til Nibe, han har været aktiv deltager i gymnastik og håndbold.

Preben er førstemejerist på Højby mejeri og leder gymnastik for karlene, i sommer har han ledet karle og drenge til idræt og håndbold. Birthe og Preben blev gift d. 25. okt. og bor ved siden af mejeriet. Arne er på Bygholm avlsgård ved Horsens, i sommer har han ledet håndbold og har desuden virket som dommer i mange turneringskampe. Robert er kommet hjem fra Norge og har i sommer spillet håndbold. Han har nu selv begyndt at lede gymnastik. Jens Chr. har været dommer til idrætsmærkeprøver og i turneringskampe, desuden har han haft 12 karle og 3 piger, der tog idrætsmærket i sommer. Han har også fået tid til at forlove sig. Harald er i fuldt sving. Han har haft 4 hold til håndbold og 70 deltagere til idrætsmærkeprøver, hvoraf de 46 tog mærket. Lomborg blev nr. 1 i Ringkøbing amt og nr. 5 inden for D. D. G. i antal aflagte prøver. Han er i vinter på Lægård landbrugsskole.

Sidste vinter var Poul Erik på landbrugsskole og derefter til omskoling. Han har af den grund forsomt idrætten. Ejvind har deltaget i håndbold og fodbold og er nu i fuld gang med gymnastik.

Jeg er selv sergent i Odense og er lige kommet fra skolen i efteråret. Jeg har aflagt prøverne til idrætsmærket og har deltaget på skolens konkurrencehold i gymnastik. Den 25. okt. blev jeg forlovet, så jeg kan sagtens få tiden til at gå.

Svend ledede sidste vinter piger og karle og har i sommer haft flere opvisninger med sine gymnaster. Så der er gang i idrætten i Vandel. I vinter leder han gymnastik i Lindeballe.

Fra Walter Jaffke er der kommet en hilsen, han har ikke været i kontakt med sine kammerater, men er i vinter elev på Idræts-skolen i Sønderborg og slider i det.

Mange hilsener til lærere og elever fra vinteren 49—50 og ønsker om en god jul og godt nytår.

Jens Miller og Preben.

Kære sommerpiger 1950!

Så har vi igen forsøgt at samle lidt nyheder sammen om jer, og vi takker for brevene.

Astrid går stadig på skole hjemme i Norge, hun har haft lidt vrøvl med det ene knæ, men befinder sig ellers godt. Doris er hjemme i Tømmerby, hun har spillet håndbold og har også forsøgt at sætte sving i den frie idræt. Grethe befinder sig stadig på Grenåegnen, hun har ifølge rygtet forlovet sig. Sigrid leder 30 småpiger i Aller og har det godt. I julen ringer bryllupsklokkerne for Ingrid og Ejnar, og de vil bosætte sig i Stubbom. Ellen er vendt hjem til Sønderjylland og bliver hjemme i vinter.

Birthe er gået tilbage til barnplejen og uddanner sig på en vuggestue i København. Else er også i København for at blive uddannet til håndgerningslærerinde. Betty var med til olympiaden som aktiv gymnast og havde en dejlig tur. Eva er glad for sit arbejde blandt børnene på Set. Georgshjemmet i Vejle, hun var også med i Helsingfors, men dog kun som tilskuer. Elly er hjemme i Fuglede, hvor hun igen i år leder gymnastik. Jeg selv er havnet i Vejle, hvor jeg i sommer har haft en herlig tid i V. I. F. I vinter bliver der kun tid til engelsk og porcelæns-maling hos fru Hess.

Vi sender vore bedste ønsker om en glædelig jul og godt nytår.

Henny og Elly.

Kære kammerater 50—51!

Nu skal årsskriftet i trykken, og vi benytter lejligheden til at sende en hilsen til lærere og elever. Det er jo den eneste kontakt, vi har, til elevmødet kommer jo ikke mange, og vandrebogen er forsvundet.

Peter har sluttet sit arbejde i Schweiz i februar og rejste derfra til Italien og hjem gennem Vesteuropa til Nyborg, hvor han befinder sig nu. Han har travlt med gymnastik og engelsk, det store udland trækker. Carlo har travlt med at lede prøver til idrætsmærket, han har haft 35 deltagere, og de bestod alle med glans. I vinter leder han gymnastik i Ålborg og Klarup, ialt 5 hold. Leo har været på korporalskole i Sønderborg, han var på militærlandsholdet og i træningslejr i København 1 måned og

opnåede fine tider. Børge blev hjemsendt i april og virker nu som rosinuddeler i Vellerup brugsforening om dagen, om aften spiller han fodbold og håndbold, og i vinter skal han lede gymnastik.

Holger er gartner, han var i sommer til hjemmeværnskonkurrence i Stockholm mellem de nordiske lande og havde en dejlig tur. Gunnar har i sommer ledet 5 håndboldhold, og i vinter skal han lede gymnastik i et helt nyt forsamlingshus. Svend Åge har sidste vinter ledet 3 hold til gymnastik i Rødning og har i vinter sendt sin broder på »Den jyske«, gå i hen og gør ligeså. Gustav bliver arbejdsløs 1. december, idrætten har han lagt på hylden i sommer, måske skyldes det, at han er blevet forlovet.

Ville arbejder i sin fars forretning, han har ledet en masse fodbold i sommer for både voksne og drenge. Jeg begyndte 1. maj at gå post, og hele sommeren har jeg haft nok at gøre med foreningsarbejde, jeg har trænet fodbold og håndbold og har fået tid til selv at spille lidt med også.

Næste sommer må vi finde vej til »Den jyske«. Vi må mødes til elevmødet, genopfriske gamle minder og de mange glade timer, vi havde.

Glædelig jul og godt nytår.

Ville og Poul.

Kære sommerpiger 1951!

I landet rundt det snart vil kendes
vi dele gerne af vor skat,
de unge, som til skolen sendes,
vil med energi ta' fat —

Nu er der gået 1½ år, siden vi næsten hver dag på »Den jyske« sang ovenstående sang. Det glæder os, at så mange har fulgt parolen og har taget fat.

Lisbeth har været hjemme i sommer, hun har deltaget i gymnastik og håndbold og er nu flyttet til Odense. Marie er hjemme på Fyn, hvor hun i sommer har været aktiv leder, hun har også selv fået tid til at deltage i boldspillet, og i vinter skal hun lede småpiger og motionsdamer. Dorthé har haft muskelbetændelse i højre arm, det kniber med at bestille noget og med at skrive breve til Kristian, som er ved Kolding. Gerda har leddegigt og ligger pakket ind i vat, vi håber, du snart igen må komme oven senge. Grete passer en blomsterforretning og får tid til at lede tre børnehold og et hold unge piger til gymnastik. Hun spiller badminton og går på sykursus. Kirsten deltog som gymnast i Helsingfors, det var en stor oplevelse for hende. Hun har også

deltaget i jyske mesterskaber, hvor hun blev nr. 1 i hækkeløb, hun var også med til at vinde stafetten 4×100 m for H. G. F. Sigrid nåede ikke med til olympiaden, hun er nu begyndt som sygeplejeelev i Kalundborg. I sommer satte hun dansk rekord i diskoskast, men det varede ikke længe, før Agnes Østergård snuppede den fra hende. Men jeg vender frygtelig tilbage, skriver hun.

Anny er vendt tilbage til Svendborg og er blevet kåret til miss Svendborg 1952. Hun har haft en dejlig sommer på »Den jyske« som pige. Inga er på kontor. Hun får tid til at lede 5 hold og er selv med på elitehold. Alice har plads i huset i Klampenborg, hun har ledet gymnastik som afløser, da deres delingsfører var syg. Asta har fået plads på Drejens optagelseshjem pr. Kolding, der er 42 ustyrlige børn at se til, hun har gymnastik, håndarbejde og syning med dem. Hertha er rejst til Norge og befinder sig bra. Karen leder de unge piger i Rønninge til gymnastik og er med på Fynsholdet i håndhold. Desuden har hun snart malet et helt spisestel. Birthe Meiling har i sommer været ved Vejen friluftsbad, og i vinter er hun i Kolding, så nu venter hun spændt på, om badet i Kolding bliver færdigt i vinter, så hun kan få en tjans der til sommer.

Lise Madsen bolttrer sig i det våde element, hun både svømmer og sejler. Fra 1. december er Lise telefonistinde og får den første snor på sin uniform. Tillykke. Birthe er den første af flokken, der er blevet gift. Hun bor nu i Højby ved Odense, hvor hendes mand er mejerist. I sommer har hun ledet gymnastik med to hold børn og et hold unge piger i Horne. Stærmose har haft en fin sæson. 2 jyske mesterskaber i 100 og 200 m og nr. 2 i længdespring. Til de danske mesterskaber blev hun nr. 2 på 100 og 200 m, nr. 3 i længdespring. Var med i den nordiske landskamp i København, hvor hun forbedrede den jyske rekord i 100 og 200 m til henholdsvis 12,6 og 26,4 sek. Hun er nu sygeplejeelev i København.

Jeg er selv vendt tilbage til Esbjerg, hvor jeg arbejder på laboratoriet og har det fint. Jeg går til gymnastik. Jeg har spekuleret meget over, om vi ikke skulle få startet en vandrebog, jeg savner det og håber, den kommer inden længe.

Med ønsket om en god jul og et godt nytår sender vi vore bedste hilsener.
Birthe og Hanne.

Norge.

Kære danske venner!

En lille hilsen fra os norske jenter. Marianne bliver færdig på gymnastikskolen til jul og tænker på at tage en tur til Frank-

rig efter jul. Bjørg har været hjemme hele tiden. Hun har deltaget i Norgesmesterskabet og fik en 3. og 4. plads. Hun har taget tre kredsmesterskaber og har spillet håndbold. Hun tænker på at blive barneplejerske, men hvis det ikke går i orden, rejser hun til Island efter jul. Bibbi vikarierer for tiden som gymnastiklærerinde på Vestmar højskole, hun tænker på at komme ind ved Statens Gymnastikskole.

Ingebjørg er i København ved Poul Petersens gymnastikinstitut, hun har det godt og var i sommer på en pragtfuld tur til Italien. Jeg selv har det bra her i Mo, jeg leder gymnastik. Jeg håber, at jeg igen får lejlighed til at komme en tur til Vejle og hilse på gamle venner.

God jul og et lykkeligt nytår.

Hjørdis.

Kære kammerater fra vinteren 51—52!

Så er der gået et år, siden vi kom til den kære skole, og nu skal vi høre lidt om, hvordan det er gået de forskellige siden sidst.

Kastrup kom ikke til elevmødet, idet han var udtaget på firmaets fodboldhold til en Parisertur. Han har trænet seniors med godt resultat, var med til det store idrætsstævne på Sønderborg idræts højskole i sommer og blev Danmarksmester i tre øvelser. Han har også fået tid til at forlove sig. For Helge går livet sin vante gang, fodbolden triller for ham, og han har haft god brug for det, han lærte på skolen sidste vinter. Allan har tabt 22 pund, men nåede alligevel at blive udtaget til garden. Carl Ege er soldat i Værløse og nyder det — ikke. Leif er udtaget til korporalskole og får brug for sin dybe røst. Carl Frederiksen er hjemme, hvor han har travlt med at få passet landbruget i det ustadige vejr. Han har ledet drenge og karle til gymnastik og havde en fin opvisning.

Anders har i sommer tjent i Bjerregrav, hvor han har ledet karle og piger til håndbold, ca. 30 karle og piger, og holdene har klaret sig fint, pigerne har spillet sig i mesterrækken, og karlene på førstepladsen. Mine egne bedrifter er ikke omtale værd, jeg har fået foden under eget bord, men har ikke dyrket idræt af nogen art.

Der er kommet en hilsen fra vore norske venner. Odvin er for tiden lærer i Horten, han har ikke haft megen tid til idræt, men har dog i sommer hjulpet med idrætsarbejdet i sin hjemby. Mørstad har virket for sin klub, siden han kom hjem, han har trænet piger og karle i idræt og har fået tid til at træne selv.

Vi sender mange gode hilsener og ønsker for julen og det nye år.

Carl Frederiksen, Alfred Ørbæk og John Morstad.

Kære sommerpiger 1952!

Inden vi begynder med vore hilsener, vil vi gerne på egne og kammeraternes vegne bringe en tak til alle på skolen for de tre uforglemmelige måneder.

Maren Toft er i Ringe, dyrker gymnastik og idræt, men der er så mange dygtige ledere, at hun ikke får lejlighed til at lede. Rita er igen rejst til Fyn og har det godt. Birgitte var med til Sjællandsmesterskabet og vandt slyngbold med 46,55 m, det blev ny rekord. Hun fik 2. plads i kugle med 10,16 m. I vinter går hun til gymnastik. Tove Nielsen er flyttet til Århus, hvor hun arbejder på fødselsanstaltens børneafdeling. Åse er i København, hun holder formen vedlige ved at gå til gymnastik. Hanne går til gymnastik hos Ingrid to aftener om ugen, og de er begge med på »Frem«s elitehold. Så det går fint i Odense.

Karen Fynbo har fået plads i London og agter at blive der foreløbig. Tove har været forkarl hjemme i efteråret, men den megen regn har forvoldt meget bryderi, så til december skal hun holde styr på fire uvorne unger. Karen Nikolajsen er husassistent i Mølholm og nyder Gerdas kommando i Vejle. »Fantom-pigen« blev nr. 2 i længdespring ved de danske mesterskaber i Åbyhøj og maler nu porcelæn. Herningpigerne har arbejdet ihærdigt med idrætten efter deres hjemkomst, de var med til Danmarksmesterskaberne.

Her fra skiveegnen er der ikke meget nyt at melde. Erna og jeg har været med til gymnastik i september og oktober, og vi har haft mange gode timer sammen. I den første tid, efter at jeg kom fra skolen, humpede jeg rundt med dårligt ben, men nu går det godt igen. Hos fru Karen går alt vel. Jeg har tre hold gymnaster i skolen. Til januar flytter vi til Thorsted skole ved Veerst.

Mange gode tanker, ønsker og hilsener til jer alle, god jul og et rigt nytår.

Hanne og fru Karen.

Kære kammerater fra »Den jyske«!

Igen i år skal der lyde en varm tak til alle repræsentanterne for vel udført arbejde. Det har været en glæde at arbejde med stoffet, og jeg ville gerne have taget meget mere med, end det I nu ser, men vi er jo nødt til at begrænse det. Vi savner hilsener fra vore norske og sydslesvigske venner, og det er et savn. I må ikke svigte os, venner i syd og nord.

Tillykke, alle I, der er blevet gift og har fået børn, om en halv snes år må der da komme elever nok på vor kære skole, og hvis vi så alle hjælper med til at skaffe elever i den mellem-liggende tid, så går det. Gennem alle brevene går det som en

rød tråd: en taknemlighed for glade dage på »Den jyske«. Men det er jo ikke nok bare at mindes, den bedste måde at sige tak på er ved at føre ilden videre ud til andre unge og at støtte den skole, vi alle holder af. Det kan ikke gøres bedre end ved at sende elever til skolen, så den kan stå der fuld af glad ungdom. Nis Petersen siger et sted: »Alt, hvad jeg selv fandt af værdi, har jeg delt med andre.« Større mål kan I ikke sætte jer, for derved er I også med til at skabe glæde i jeres eget sind.

Og lad mig så lige til slut minde jer om Københavnskredsen. Den virker stadig, og alle, der kommer til København, bedes venligst sætte sig i forbindelse med mig, så I kan komme med til vore sammenkomster.

Glædelig jul og et rigt nytår for hver enkelt.

*Thormod Petersen,
»Egevang«, Nærum.*

Kære gamle elever!

I får alle vore bedste hilsener med ønsket om en god jul og et godt nytår.

Familien Rask Nielsen.

De venligste hilsener og ønsket om en glædelig jul og et godt nytår sendes gamle elever.

Kofoed og familie.

De bedste hilsener med ønsket om en glædelig jul og et godt nytår sendes gamle elever.

Elmo P.

De bedste hilsener til venner og gamle elever med ønsket om en glædelig jul og et godt nytår sendes af familien på Vøjens Ungdomsskole.

E. Hagelso.

Kære gamle sommerelever!

Modtag herigennem vore bedste hilsener med ønsket om en god jul og et godt nytår.

Kathrine Rodh. Ellen Hess.

De bedste ønsker for julen og det nye år.

Ann Vibeke, John, Ella og Tage Søgaard.

Glædelig jul og et godt nytår ønsker vi alle venner og gamle elever.

Jylte, Tove, Anna og Knud.

REGNSKAB

for

Den jyske Idrætsskoles elevforening

1. juni 1951 til 31. maj 1952.

Indtægter:

Kassebeholdning den 1. juni 1951. Indestående i banken	94,93
Indestående på girokonto	485,10
Opkrævning af porto	505,65
Kontingent for 1951 (674 medlemmer)	2359,00
Lånt af Den jyske Idrætsskole til bogtrykkeren	400,00
Renter på bankkonto pr. 1. april 1952	2,69
Renter på girokonto	5,86
	Ialt kr. 3853,23

Udgifter:

Duplikering af skrivelser til elever	8,00
Telegrammer	5,30
Postopkrævningskort	53,30
Fragt $\frac{1}{20}$ og gebyrer $\frac{1}{28}$	2,48
Forsendelse af årsskrifter	483,70
do. do.	86,00
do. do.	49,00
Kontingent til landselevforeningen	102,25
Kartotekskort	15,75
Papir og farvebånd	7,25
Portoudlæg til eleverne m. m.	27,40
Andel i rejseudgifter til København	35,00
Trykning af årsskrifter	2835,90
Kassebeholdning pr. 31. maj 1952:	
Vejle Byes og Amts Sparekasse	kr. 97,62
Girokonto	- 14,68
Kontant kassebeholdning	- 29,60
	Ialt kr. 3853,23

Ovenstående regnskab er revideret og fundet i orden.

Jelling, den 26. juni 1952.

Rask Nielsen.

Vejle, den 28. juni 1952.

Tage Søgård.

GENERALFORSAMLINGEN

den 29. juni 1952

I forbindelse med det årlige elevmøde afholdt elevforeningen generalforsamling.

Formanden Thormod Petersen bød velkommen og mindedes i smukke ord vor sydslesvigske elev Werner Bartlefsen, som var forulykket under sit arbejde i Tyskland.

Flemming Tobiassen valgtes til dirigent og bekendtgjorde dagsordenen og gav derefter ordet til formanden.

Thormod Petersen takkede bidragsyderne til årsskriftet. En særlig tak til repræsentanterne, der havde samlet stoffet fra gamle elever, og til forstander Svend Aage Thomsen og Knud Thomassen for udsendelsen af årsskriftet.

Formanden omtalte Københavnskredsen, en sammenslutning af gamle elever, der nu var blevet en kendsgerning, og meddelte, at alle gamle elever fra Sjælland var velkommen til at deltage i sammenkomsterne.

Derefter fik kassereren Knud Thomassen ordet. Han fremlagde regnskabet, der sluttede med en kassebeholdning på kr. 141,90. Af 784 udsendte årsskrifter kom 106 retur, og efter en ekstra udsendelse afsattes kun 31 stk. 35 årsskrifter var sendt til elever i Sydslesvig og andre steder i udlandet uden opkrævning.

Regnskabet og formandens beretning godkendtes.

Til bestyrelsen genvalgtes Ingrid Slots og Lizzie Brandt Andersen. Som repræsentanter for de forskellige årgange valgtes:

Vinteren	1943--44	Holger Gøttler.
Sommeren	1944	Ingrid Slots.
Vinteren	1944--45	Henning Larsen.
Sommeren	1945	Harriet Jensen.
Vinteren	1945--46	Niels P. Knudsen.
Sommeren	1946	Gudrun Ryom Jensen.
Vinteren	1946--47	Harald Simonsen.
Sommeren	1947	Lykke Krarup og Inger Stangeby, Norge.
Vinteren	1947--48	Knud Hansen og Kjell Næss, Norge.
Sommeren	1948	Agnete Korshøj, Ellen Hoel, Norge, og Ulla Pahl.
Vinteren	1948--49	Thomas Jørgensen, Thorstein Leikvam, Norge, og Jens Andreasen, Sydslesvig.
Sommeren	1949	Anna Marie Hessel.

Vinteren	1949—50	Jens Miller, Harry Jonsen, Norge, og Walter Jaffke, Sydslesvig.
Sommeren	1950	Elly Christiansen.
Vinteren	1950—51	Poul Sørensen, Ole Jacob Røren, Norge, og Günter Strassenburg, Sydslesvig.
Sommeren	1951	Birthe Næsselund, Hjørdis Jacobsen, Norge.

Revisorerne Tage Søgård og Rask Nielsen blev genvalgt.

Fra bestyrelsen var der fremkommet forslag om forhøjelse af kontingentet til 5 kr. incl. porto, og det blev enstemmigt vedtaget.

Under eventuelt havde flere ordet, og formanden foreslog, at der uden om betalingen for dagen ydedes et bidrag til dækning af det lån, elevforeningen har fået af skolen. Der indkom ca. 70 kr.

Som repræsentanter for sommeren 1951 var valgt Birthe Næsselund og Hanne Jacobsen og fra Norge Hjørdis Jacobsen samt for vinteren 1951—52 Karl Frederiksen og Alfred Ørbæk, for Sydslesvig Rolf Heinrich og fra Norge John Morstad.

Dirigenten takkede for ro og orden, og med en fællessang sluttede generalforsamlingen.

Knud Thomassen.

BERETNING FRA LANDSELEVFORENINGEN I DET FORLØBNE ÅR

Det kan være vanskeligt for Landselevforeningens medlemmer ude omkring i landet at følge foreningens arbejde. Vi skal derfor her forsøge kort at skitsere, hvad der er arbejdet med det sidste år, og hvilket resultat der er opnået.

1) Sekretariatet i Vartov er mere og mere kommet til at indtage en central plads i arbejdet. Vi har et stedse stigende antal henvendelser — både skriftlige fra folk ude omkring i landet (vel væsentligst på grund af landsavertering og omtale af sekretariatet gennem presse og radio), men vi har også mange personlige henvendelser fra folk herinde i København. Man må naturligvis ikke regne med, at et arbejde som dette straks resulterer i den store elevtilgang, men vi har dog formidlet (siden jan. 1952) 63 elever til 25 forskellige skoler, og i en stor del af tilfældene har det drejet sig om mennesker, hvor vanskelige forhold, økonomiske, personlige skulle udredes. Det er os en stor glæde, at vi har kunnet tage os tid til at behandle hvert tilfælde individuelt som en opgave, saaledes at kontoret her aldrig

får præg af forretning, men at vi er villige til at ofre i nogen tilfælde op til flere timer på en forespørger, som søger råd og må have lettet sit hjerte. Det er vort mål at gøre Højskolernes Sekretariat til et kontor, hvor folk er trygge og glade for at komme, fordi de mærker, vi er villige til at høre på dem uden at spørge, om vi får noget ud af det. Vi håber og tror, at højskolefolk forstår, at det er nødvendigt at drive kontoret herinde på denne måde, uanset hvor presserende kritisk situationen er med hensyn til elever.

På kontoret har vi en særlig chance for at få et samlet indtryk af alle de vanskeligheder, der melder sig i dag for unge, der vil på skole: Det utilstrækkelige i den ny understøttelseslov, vanskelighederne ved at få orlov, faste udgifter til husleje m. m., som byboere stadig må betale, selvom de tager på skole. — En stor del af de mennesker, vi kommer i forbindelse med, og som vi må hjælpe, er folk med komplicerede problemer — arbejdsløshed, invaliditet og allehånde psykiske vanskeligheder, som ikke forefandt i »det gamle højskolemilieu«.

Igennem sekretariatet kom i sommer 400 mennesker (væsentligst byboere) ud på 11 højskoler til korte feriekurser. Deltagerne var fremskaffet gennem reklame i sporvogne, omtale i aviser etc., og at dømme efter de mange begejstrede breve, vi har fået fra deltagere, har dette møde mellem højskolerne og »højskolefremmede« været lykkeligt.

2) Vartov aftenhøjskole. — I lighed med sidste år driver Landselevforeningen en aftenhøjskole i Vartov med det formål at gøre byboere fortrolige med højskole. Vi har i år fire emnerækker: 1) Kritikerne fortæller om efterårets bøger, 2) Storbyen som milieu (hvor vi med deltagerne gennemdrøfter alle de problemer, der knytter sig til at leve i en storby), 3) En studiekreds om en række af de nye film, hvor en filminstruktør giver en »faglig« vurdering af en række nye film, og deltagerne siger deres mening om handling, idé o. s. v., og endelig 4) en musikrække, der hedder »I selskab med den gode musik«. Vi har fået en række kendte højskolefolk til at medvirke i denne aftenhøjskole og håber på, at den kan hjælpe til at opbygge interessen for den danske folkehøjskole.

3) Fabrikshøjskolerne. Vi håber i år at kunne oprette fabrikskøjskoler i endnu en række byer, men vil naturligvis være interesserede i, at skolerne selv tager mere initiativ i denne sag.

Det har været drøftet at tage et arbejde op i landdistrikterne i lighed med fabrikskøjskolerne, men idéen er foreløbig stillet i bero ud fra det synspunkt, at der allerede forefindes så mange udmærkede organer i ungdoms- og gymnastikforeninger, at der

ikke er nogen grund til, at vi blander os ind i dette. — Alligevel bliver det nødvendigt i den kommende tid at slutte en nærmere kontakt mellem eleverne ude omkring i landet og sekretariatet, og hvis man har idéer til, hvor og hvordan det ville være naturligt for os at tage en opgave op, modtager vi med taknemmelighed råd og vejledning.

Thyra og Erik Halvorsen.

NYE MEDLEMMER I ELEVFORENINGEN

V i n t e r e n 1951—52.

- 1016. Erik Hamann Clausen, Gødsbølgaard pr. Bred.
- 1017. Carl Ege Nielsen, Kirke-Helsing pr. Gørlev.
- 1018. Timo Paarma, Oulu, Oulun, Pyrintø, Suomi.
- 1019. Erik Mogensen, Kastrupkrogen 11, Kastrup.
- 1020. John Morstad, Pilestredet 63, Oslo, Norge.
- 1021. Werner Peetz, Oksenkopf 9, Eckernförde, Sydslesvig.
- 1022. Hans H. Matthiesen, Taterberg 1, Eckernförde, Sydslesvig.
- 1023. Henry Verner Hansen, Tjærby pr. Korsør.
- 1024. Helge Rasmussen, Karlslunde pr. Tåstrup.
- 1025. Karl Bent Jensen, Benløse By, Ringsted, Sjælland.
- 1026. Leif Herholdt Jensen, Elmevej 5, Nakskov.
- 1027. Anders Erik Glavind, »Møllersminde«, Fausing.
- 1028. Allan Dalgaard, Grønnegade 6, Roslev.
- 1029. Rolf Heinrich, Kanzleistrasse 15, Rendsburg, Sydslesvig.
- 1030. Arnfred Jensen, St. Rørbæk pr. Oppe Sundby.
- 1031. Egon Nielsen, c/o Rudolf Jensen, Nyboesgade 30, Vejle.
- 1032. Erik Steen, Ballegård pr. Herslev.
- 1033. Alfred Ørbæk, Herskind pr. Skovby, Østjylland.
- 1034. Carl Frederiksen, Ellegård, V. Åby, Fyn.
- 1035. Oddvin Viken, Sømilitæret, Horten, Norge.

S o m m e r e n 1952.

- 1036. Eva Tiller, Sodemannsgade 10, Trondheim, Norge.
- 1037. Maren Toft, Gestelev pr. Ringø.
- 1038. Tove Nielsen, »Skovlund«, Alrø.
- 1039. Ingrid Frydahl Pedersen, Palnatokevej 6, Odense.
- 1040. Thora Dam, Bjerggade 90, Fredericia.
- 1041. Hanne Bundgaard, »Lund Østergård«, Skive.
- 1042. Birgitte Rasmussen, P. Paludansvej 5, Kalundborg.
- 1043. Erna Dam, Hannerup pr. Hobro.
- 1044. Karen Nielsen, Assenbølle, Bred, Fyn.
- 1045. Hanne Juul, Palnatokevej 15, Odense.
- 1046. Karen Nikolajsen, Lysholt, Mejsling pr. Vejle.

1047. Rita Maach, Ettrup pr. Ålestrup.
 1048. Inge Margrethe Jensen, Gl. Skivehus, Skive.
 1049. Ingrid Kjærgaard, Bredgade 42, Herning.
 1050. Birgit Matthiesen, Vinkelgade 12, Herning.
 1051. Tove Schutz, »Landlyst«, Daugård.
 1052. Karen Nielsen, Lønborg skole, Lønborg.
 1053. Ingrid Olsen, »Lægård«, Spjællerup pr. Karise.
 1054. Aase Christensen, c/o Rasmussen, Kornmarken 25, Soborg.
 1055. Else Abt, Wien 14, Goldschlagerstrasse 139, Østrig.
 1056. Helga Matersdorfer, Wulfengasse 2, Klagenfurt, Østrig.
 1057. Anna Johanne Damgaard, Ølstrup pr. Lervang.
 1058. Berit Bjørndalen, Kirkegt. 2, Oslo, Norge.

P a s s i v e m e d l e m m e r.

1059. Inger Høgsfeldt, Bekkersgårds Vænge 10, Kbhvn., Valby.
 1060. Gerda Bendt, Eversvej 9, Kbhvn. F.
 1061. Alise Craner, Ved Grænsen 5, Kbhvn. F.
 1062. Dora Iversen, Duevej 93, Kbhvn. F.
 1063. Rosa Due-Olsen, Gransangervej 10, Kbhvn. N.V.
 1064. A. Jensen, Matthæusgade 44, Kbhvn.

Husk at meddele adresseforandringer til elevforeningen.

I N D H O L D

	Side
<i>Tage Søgård</i> : Ikke eet, men to liv	3
<i>Viggo Søndergaard</i> : På Færøerne 5 uger som instruktør i håndbold og fri idræt	9
<i>Thormod Petersen</i> : Efter olympiaden	17
<i>Gerda Høgdall</i> : Om opvisninger	21
<i>Svend Aage Thomsen</i> : Brev	23
Elevmøde	36
Dodsfald	37
<i>Svend Aage Thomsen</i> : Skolens kursusvirksomhed ...	38
<i>Arnfred Jensen</i> : Hallo -- her er Canada	51
Nyt fra gamle elever	56
Elevforeningens regnskab	75
Elevforeningens generalforsamling	76
Beretning fra landselevforeningen	77
Nye medlemmer	79